THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1017 Dunham Street, S. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VI, No. 24 SEPTEMBER 15, 1930 Subscription Price, $2.50

Wegens ongesteldheid van Ds. H. Hoeksema verschijnt er in dit nummer niets van zijne hand.

REDACTIE

MEDITATION

ASSURED GRATIFICATION

> Ask, and it shall be given you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you:
>
> For every one that asketh receiveth; and he that seeketh findeth; and to him that knocketh it shall be opened.
>
> Matt. 7:7, 8.

Somewhere, near the Sea of Galilee, stands a mountain, forever unnamed to us. And on the slope of that mountain, in the midst of His disciples, more than nineteen centuries ago reclines our Saviour, uttering forth the law of the Kingdom. He had traveled about in Galilee, His fame spreading far and near, for the pitying High Priest healed all manner of sickness, and all manner of disease among the people. Moreover, it is heralded forth that this strange Man opened the doors of the Jewish Synagogues, unfolded the dusty rolls of the Old Testament and caused the Law and the Prophets to emit a celestial glow of truths which the scribes and Pharisees never saw or taught: to-wit, the glad tidings of the Kingdom . . . .

Nay, brother, these glad tidings were never new in their essence. They had been there from of old. Many were the fathers who, when heavenly light illumined their eyes, had penetrated the far distant ages, beholding the dawn of that glorious day when the heavens should be opened and Messiah would burst forth: Peace on Earth, Good Will toward men! The rolls were full of Him, they described Him in all His beauty, in all His glory, the Wonder child, Goel, the Prince of Peace.

And now? He came; He taught; He preached; He healed; He comforted; He saved from eternal hell fire; the sweet Redeemer. There He reclines on the beauteous slope of the unnamed mount; He opens His mouth and through the clear atmosphere of sunny Galilee are wafted the golden words of the Son of God. Harken, He promulgates the Law of the Kingdom of Love.

But mark you well, He is speaking to the children of that Kingdom and to none else. He is speaking to those who have washed their garments in His life's blood. He has in view all those countless throngs that ever stood before the eye of His Father in heaven. He is the Saviour of the foreknown of Triune God, who alone are foreordained to be conformed to the image of the Speaker on that mount of Galilee. They are the subjects of the Kingdom of the unspeakable Love of God. And thus it is that the blessed Saviour, before the promulgation of His law, parts His lips and in minutest details describes the subjects who alone are to inherit the Kingdom of God. And since that Kingdom is, in the intermittant ages of woe and misery, of sigh and groan and tear, hid in the hearts of all his disciples, He needs must describe the inmost man, as they are in the sight of God: Blessed are the poor in spirit, the mourning ones, the meek, the hungering and thirsting ones for righteousness, the merciful, the pure in heart, the peacemakers, those persecuted for righteousness' sake!

For those He unfurls His Law, the Law which He, by His Spirit, has written into their hearts, so that by His very speaking He calls forth an echo of His selfsame words. And with breathless expectancy they listen, the throngs on the slopes, the throngs of the children of God of all the ages past, yea, even you and I, amid the Church of the Lamb of God are harking back to the silvery tone of the Speech of Christ.

And how rich is the content of that Law. How it fills our hearts to overflowing! Drinking from that Fount, we feel the beginning of a quenching that shall never cease but shall go on, until we shall arrive at the very river of God that flows from the throne of Him who was and is and is to come.

Rich in content! Assuring in its positive gratification! Ah, is it not so? Hark to a small part of that Law: Ask, and ye *shall* receive; seek, and ye *shall* find;

knock, and it *shall* be opened unto you! Is there any law among us poor mortals, is there any of Adam's sons or daughters that could speak like that, that could emit such a promise which is pregnant with its sure gratification and fulfilment?

What a shrill contrast to the state of affairs in which natural man finds himself. Oh, yes, he asks and seeks and knocks, but all in vain. Here is opened an avenue of misery, horror and despair which finds its culmination in the abhorrence of outward darkness, where all hope of fulfilment has fled for ever, where hands shall stretch out, though never receive, where hearts shall hunger and throats shall blacken with unutterable thirst but shall never be satisfied, where man who must have God to rest, shall find God no more.

Wake up! Look around you, to the right and to the left, within you and without you, amid man and beast and fowl and herb and tree, from the mountains and the hills, from the depths and from the heights, there arises throughout all the ages and among all nations and tribes one great pleading cry: Oh, give us, give us, for we are in terrible want. This heart of us is empty, these hands are desirous but lack, we ask and receive not, we plead and there is no answer. There is one great wailing cry of misery and despair that has risen from the sin-sodden world for fulfilment and gratification and the laughing, mocking echo of their own cry is the only answer, the whole creation groaneth and travaileth in the pains of emptiness and vanity together until now.

It was not ever thus. Creation has seen better days, oh, such beautiful days. The mountains sang for joy, the hills joined in their singing. The birds did warble and the trees of the fields clapped their hands together. The streams and brooks sped on, babbling happily over rock and boulder. Laughing valleys and beauteous groves faced heaven and the downy clouds dropped dew. The beasts of the field dwelled in peace and there was heard from their throats a concert of voices, so beautiful, so thrilling. Each helped to sing in harmony, each contributed his particular chant in this great paean of happiness. And man? He stood in their midst. And hearing the singing, the shouts of joy, the clapping of hands and drinking in all this spectacle of peace and joy, lifted his eyes to the clouds, yea, through the clouds and starry firmament and from the fulness of his heart said: Oh, my God! They had asked and they received. Continually they asked from the very nature of their being creatures and they had a God who gave and gave and gave . . . .

But, oh, horror! One sin was committed by the high priest of creation and the overflowing well of goodness stopped. The heavens closed, the firmament became copper, the benevolent eye of God changed to the darker tone of wrath and fury. And God cursed the ground which He had made. And God cursed the beasts and the fowl and the herb and the mountain and the valley and they then weeped together. They weeped for they remained creature and the creature needs his God. They are nothing in themselves, they cannot rest and joy if heaven curses and so they groan together until now. But God cursed creation for man's sake. Man is the malefactor. He is the cause that all things groan and weep. And God's curse rests heaviest on man. Created in God's image he cannot rest unless he can rest in God. And since he lost his God the inevitable result is that man, natural man is in continual unrest. His heart longs but he has not; his soul is thirsty but he is not quenched; he asks and pleads but he receives not. You can write over the history of the six thousand years of sinful man one word and you have said the truth: vanity of vanities, it is all vanity.

But why? Why does man, when he asks and seeks and knocks, why does it leave him empty and vain? Has not God oceans of riches? Has He not a fulness of blessings that can never be emptied? Yes, but man does not direct his heart and the yearning of that heart toward God anymore. He has become an enemy of God. He hates Him with all there is in him and all the combined powers of men and of angels fall far short in turning the heart of one mere man toward the fountain of eternal good. God has cursed him and henceforth he is dead. Dying thou shalt die, said God, and that death includes that he henceforth corrupts his way before the living God in enmity against Him, who is his Creator. So that all the asking and pleading and longing of natural man is never heavenward, but toward sin and receiving it, it bears him more sin and the process being completed it begets him death, eternal death.

But, oh wonder of uncomprehensible love, the Lord God maintains His eternal Covenant, which He has made from before the foundation of the world. The Lord has from everlasting to everlasting His Covenant of Peace. It is established in the Son of His Right Hand and all the mortals who have a place in that Covenant can never be torn from out of His heart. All those who, by virtue of the foreknowledge of Divine love, are in the Covenant of Grace, were given to the Son of His righteousness and this Son was made their Head. And as the body of that Head they are secure from all harm, all possible harm that could ever befall them. So, even when in history they became, like the others, children of wrath, this their Head comes down from His lofty state and enters into their death and fulfils all righteousness. And thus it appears that even through that deep way of sin and grace, they are raised to a state of bliss such as that first man Adam never saw. Thus it was that this Son of God appeared on the stage of history, appeared in the midst of this sin-trodden race to do all the work that was given Him to do of the Father. Thus it was that He reclined on the slope of the unnamed mount and emitted the Law of that beautiful Kingdom of God in which are made sub-

jects the elect of the Father. Thus it was that He poured out the rich content of that Law into the hearts of the children so that henceforth they might be full to overflowing and from that fulness sing: Oh, how love I thy law; it is my meditation all the day! Ask, henceforth, and it shall be given you; seek, henceforth, and ye shall find; knock, henceforth, and it shall be opened unto you. Yea, indeed, ask, seek and knock, for the way is opened to the heart of God; you shall be satisfied and receive all you need for the price is paid or as good as paid. I shall go the bitter way of the cross so that you, my dear people, may be full of God, rich in God, have Him for your absolute possession.

Yes, I know that the children of wrath will come and mock us to our face. They will say: If that is true, why do you not ask Him for gold and riches, for health and strength, for houses and possessions, for all that heart could wish. They will say: Here you have a good chance to receive the world in all its riches, if, perchance, the word of your God can be relied upon. They will say: The sky is the limit, for your God has stipulated no limitations. He simply says: Ask, and it shall be given you. But then they will furthermore mock and say: But we perceive that it is not so, for we find you so-called children of God throughout the ages mostly in rags and tatters, at the rich man's doors; many are the tribulations of the righteous, you are destitute, afflicted and deserted. We see some of you having trials of cruel mockings and scourgings, yea, moreover, bonds and imprisonments. We see you stoned, sawn asunder, tempted, slain with the sword, wandering about in sheepskins and goatskins; we observe you in deserts and in mountains, and in dens and caves of the earth! Why then, ye poor fools, do you not ask, if it *shall* be given unto you? Why don't you seek shelter from harm, if ye *shall* find it? Why do you not knock loudly when persistent obstacles bar you from ease and joy if it *shall* be opened unto you? So ask the godless and our own sinful heart would fain admit it. But to all this mockery we answer: Ye know not what manner of spirit ye are of.

Let us look for the solution elsewhere. The answer cometh from the same source as the promise springs from. The Lord Jesus follows up His promise of assured gratification by employing a homely figure in our everyday world of things. He says: "Or what man is there of you, whom if his son ask bread, will he give him a stone? Or if he ask a fish, will he give him a serpent?" To ask the question is to answer it. Of course, an earthly father will not do so, will not be so cruel. The earthly father will give good gifts unto their children. When they ask bread, the children will receive bread. And Jesus reasons further: "If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father which is in heaven give good things to them that ask Him?" Oh, now we see it! The whole matter hinges on the term "good things" with emphasis on *good.* Now I understand it! I must ask for *good* things. So that when I ask for a million dollars, I may be asking for a stone or a serpent. It is very well possible that when I would receive that million dollars I would be hurt with it. Turn the homely figure that the Lord Jesus uses around my brother, and you will see it at once. If a child would be hungry and he would ask his father for a stone to eat, would that father give it? If a child would beg for a serpent, what sinful father would think of giving it to his dear one?

So we will let the godless mock and the sinner laugh and continue to ask for good things only. Good things. Yes, but who will be the judge? Oh, but we must let the Lord decide for us. Because of our sin and the darkness of sin, we are also by nature foolish and would fain desire to be fed with stones and serpents. How many of us have not asked for things in the past of our lives and never received for the simple reason that we asked for adders instead of bread? Our eyes see only dimly what is good, after the Lord has regenerated us and the prayer befits us: "Lord, teach me to know thy ways!" Our judgment is warped and very often, what seems good to us is positively evil. So it is far better to let the Lord decide for us. He is the All-Wise God of heaven and earth and He makes no mistakes. Mark well, that Jesus says: your Father *which is in heaven.* The heavenly view of things is the only correct one. From there all things are seen in their real light. All things are seen there according to their real worth. And when the Lord sees that a million dollars worth hurt me, then He does not give it to me. On the other hand, if He sees that cancer of the stomach with all its excruciating pain is good for me than He sends it. He saw that it would be a very good thing for Lazarus to lie at the rich man's door full of sores and destitute of food and clothing and the Lord laid him there. It was a good gift from his Father which is in heaven.

With that in mind, ask, seek, knock, weary heart..

But, we ask, is there no hint, no indication, along which we may ask and seek and knock? Thanks be to God, there is. You will find it in the revealed will of God. And is it not peculiar how little indication there is in God's Word along which you may ask and seek for worldly goods? I find that you may ask for bread. Listen, Agur is praying: "Feed me with food convenient for me." In short, here and there there is an indication that you may ask for the bare necessities of life. But, oh, how many times does not the Word of God teach that worldly goods are a snare into which many fall and how many times does not the Lord warn us not to mind the things of this world but rather to mind the heavenly things.

On the other hand, the Bible is full of indications that you may freely ask for the spiritual riches which are ours for the asking in Christ Jesus our Lord. You may ask for oceans of love and hope and faith. You may ask for the forgiveness of sins, for the cloths

of righteousness. You may seek the glory of God in all your thinking and willing and acting and desiring. You may knock at all times at the heart of God for His communion. You may long, desire, yearn for the wisdom that cometh from above and never does the Lord upbraid you, even if you would ask every blessed hour of your life. You never can ask too much of the spiritual, heavenly riches in Christ Jesus. They are all good. Good for you; good for those that love the Lord.

Now do not be mistaken and think that this is an easy task. Ninety-nine per cent of your life (and perhaps more) you are inclined, with me, to chase the wrong things and it requires a lifelong spiritual battle to tear ourselves loose from asking, seeking and knocking in the negative direction, the direction to hell. By nature we want stones and serpents. And the Lord with His sweet words is forever weaning us away from them. Even so in our text. And the broadest hint you and I can find in God's Word you read in the context of the same matter which we have now under discussion, but rendered by Luke in Chapter 11:13. "If ye then, being evil, knw how to give good gifts unto your children; how much more shall your heavenly Father give the Holy Spirit to them that ask Him?" There it is very evident that *good things* are bound up in the Holy Spirit. Now we know from God's Word that some have more of that Spirit than others of God's children. In connection with the office of elders and deacons the Lord admonishes the Church to select men full of the Holy Spirit, indicating that some are full of Him while no doubt others have less of Him. Therefore, my brother and sister, is you want good things, ask the Lord for His Spirit in an abundant measure and ye shall be happy. Happy, though you live in a hovel or lie at the rich man's gate full of sores. Happy, for God is your Father and He loves you and He has unspeakable, heavenly, eternal riches in store for you. All the things which you must ask for and seek, long for and knock are bound up in Him, the fount of all Good.

Therefore, no matter, if the morrow seems to bring thousand worries; no matter, if the noontide seems darker than night and the cross is oh, so heavy to bear; no matter, if the evening finds you in pain and tears. Ask, seek, knock! Heaven and earth are yours. Yours are the angels and the righteous ones, they are all yours. The Triune God and His Christ are yours, so dry your tears and if you cannot, be comforted that He will dry them. When you have shed the last tear and heaved the last sigh and even if you should expire on the dungheap with Lazarus, the angels which are your servants shall carry you in Abraham's bosom and you shall cry never, never more. Here in principle but bye and bye to the full you *shall* receive, you *shall* find and there *shall* be opened unto you.

Oh, blessed thought!

Even so, Amen!

G. V.

WERELDSCHE VEREENIGINGEN

Voor een tijdlang is er geschreven in de Standard Bearer over: "De Union-kwestie onder ons." En hoewel wij wel zullen reflecteeren op sommige stukken die onder dat kopstuk verschenen, zoo kozen wij toch dat opschrift niet, daar ons onderwerp breeder is en juister uitgedrukt wordt door den bovenstaanden titel.

Toch haasten wij ons om bovenstaand opschrift eenigszins toe te lichten, opdat onze bedoeling van meet aan goed verstaan worde. Wanneer wij hierboven schreven *wereldsche* vereenigingen, dan bedoelden wij vereenigingen, die naar haar grondslag en karakter, herkomst en doel zich openbaren van denzelfden aard of geest te zijn als de geestelijke zedelijke macht der zonde en des doods; vereenigingen die zich openbaren zooals de mensch, die zich losgescheurd heeft van God en nu op eigen wieken drijft, zich openbaart in denken, willen, begeeren en handelen.

En nu weten we wel, dat vele vereenigingen zich al heel onschuldig openbaren. Het is met die vereenigingen juist zooals we eens iemand zich hoorden uitdrukken: hun geheel beschrijft een cirkel. En in dien cirkel heeft elke vereeniging haar plaats. De eene ligt in het centrum terwijl de andere meer aan den omtrek haar plaats vindt. Het wereldsch karakter is daarom veel duidelijker, bijvoorbeeld, bij de Unions die resorteeren onder de "American Federation of Labor," met hun "boycot," "strikes" en geweldenarijen, dan een kleurlooze begrafenisonderneming, zooals we die hebben in al onze meer of minder Hollandsche plaatsjes in dit land. Toch beschrijft hun geheel een vicieuzen cirkel en is het een en het zelfde beginsel dat allen beheerscht.

Nu is het onze overtuiging, dat de Co-operatieve vereenigingen, waarvan de broeders Wm. Boender en C. Wassink melding maakten in onze Standard Bearer van den 1sten Juli en den 1sten Augustus respectievelijk, tot deze wereldsche vereenigingen behooren. Dit zullen wij bewijzen.

Hoofdzakelijk zullen wij reflecteeren op het ingezonden stuk van broeder Wassink, omdat zijne beschrijving van deze vereenigingen uitvoeriger is dan van broeder Boender, alsmede om het feit, dat broeder Wassink de historie liet spreken en zoodoende de herkomst der Co-operatieve vereenigingen aangaf. Daar komt nog bij, dat wij Sioux Center tot onze woonplaats hadden voor twee jaren en zoodoende in het midden van al die Co-operatieve vereenigingen, die broeder Wassink opsomt, onze wandeling hadden. Daardoor hadden we ruimschoots de gelegenheid om ze van nabij te bestudeeren, om voor- en tegenstander er over te hooren, in gesprek te komen met aandeelhouder en bestuursleden en ten slotte ook een opinie er over te vormen. Reden te meer, waarom wij gaarne ons allereerst bepalen bij de co-operatieve vereenigingen, zooals zij zich in Sioux Center openbaren.

We laten nu broeder Wassink even aan het woord

in de opsomming van alle Co-operatieve vereenigingen die in dat stadje gevonden worden. Hij schrijft: "We hebben hier zoo al de Farmers' Co-operative Elevator, Lumberyard, Creamery, Insurance Co., Telephone Co., Oil and Gas Co., en Begrafenisvereenigingen. Er zijn er dus nogal wat. Bijna ieder, hetzij boer of stadsmensch (ook de Ds. hier in Sioux Center) is lid van een dier vereenigingen." Als broeder Wassink zoo langs zijn neus weg zegt: "Er zijn er dus nogal wat," dan stemmen we hem dat van harte toe. Dat hebben wij ook gemerkt toen we het Woord Gods bedienden in Sioux Center. We hebben ook onze ziel gekweld over het feit dat de kinderen Gods er aan mee deden. Ja, bijna een ieder is lid van een of meer dier vereenigingen. En het is ook waar, naar men mij vertelde, dat alle Dominees er lid van waren en men trachtte mij ook over te halen om er toch lid van te worden. Voor zoover mij bekend is, weet ik ook van geen stad of dorp waar het geheele leven der menschen zoo gecoopereerd is als daar. Daar is haast geen ruimte voor individueele openbaring van een mensch zijn leven.

Nu is het ingezonden stuk van broeder Wassink, in zijn geheel genomen, een sterk bewijs voor de stelling die wij boven poneerden. Dat, namelijk, het naar onze overtuiging vast staat, dat die vereenigingen thuis hooren in den vicieuzen cirkel der wereldsche vereenigingen. In zijn geheele stuk van geschiedenis en argumentatie vond God noch Zijn Woord een plaats. Een keer of wat spreekt het stuk van broeder, eenmaal staat het woord Dominee er verkort in (Ds.) en hij sluit zijn stuk met te zeggen, zooals het de gewoonte is onder ons: "Uw broeder in Christus," maar het stuk als zoodanig had evengoed in een gewoon wereldsch blad een plaats kunnen vinden, zonder opzien te verwekken. En nu moet men broeder Wassink dat niet euvel duiden, want waar hij zich opmaakte om, naar hijzelf zeide, een lans te breken voor de Co-operatieve vereenigingen en ze te verdedigen zooals ze bestaan en tot openbaring kwamen, daar kon het niet anders of hij moest zwijgen van God en Zijn Woord, want die vinden in die vereenigingen dan ook geen plaats. De herkomst der vereenigingen is niet eene inblazing van Zijn Geest, maar het willen van een tezamengeloopen hoop boeren; de grondslag kent Hem niet en bewaart daarom een stilzwijgen aangaande Hem als het graf; de kracht die haar bezielt vindt niet haar oorsprong in de geloofsovertuiging van het kind van God, bewerkt door Zijn Geest, maar vindt (naar broeder Wassink's eigen zeggen) haar uiting in de wereldsche leuze: "Eendracht Maakt Macht" (met hoofdletters nogal); het doel is niet God en Zijn Koninkrijk, maar vijftien cent meer voor een pond botervet. Neen, wij moeten broeder Wassink niet hard vallen over het feit, dat hij zweeg aangaande God, die alléén ons tot steun is in het strijdperk van ons leven, ook het leven van den godvruchtigen boer in Sioux Center, noch ook hem hard vallen over het feit, dat in zijn geschiedenis en triumf der Co-operatieve vereenigingen tevergeefsch gezocht werd naar den triumfkreet van den Christen, die in Christus over alles triumfeert, want hij gaf een trouw beeld in schrift; en juist omdat het beeld ons trouw geteekend werd missen wij maar één element, maar dat ééne is God!

Lezer, lees het stuk in questie nog eens over en oordeel zelf. (Standard Bearer van 1 Augustus, bladzijde 502.) De geschiedenis die broeder Wassink laat spreken is in hoofdzaak juist weergegeven. Omreden dat wij destijds in prediking en persoonlijk gesprek Gods volk waarschuwden tegen het euvel dier vereenigingen, zooals zij zich openbaren, zoowel in onze gemeente daar als temidden van de broeders der andere Gereformeerde, Christelijke Gereformeerde en Oud-Gereformeerde kerken, hebben wij keer op keer de herkomst er van vernomen. Schier bij allen ondervonden wij tegenstand, bij den eenen heftiger dan den ander, doch bijna allen verdedigden haar. Men voerde de geschiedenis als bewijs aan, dat wij geen juisten kijk op de dingen hadden. En hoemeer men de vereenigingen verdedigde en zoodoende haar grondslag, karakter, openbaring en doel blootlegde, hoe meer we tot de overtuiging kwamen, dat ons standpunt het juiste was en we ons er beslist tegen keerden. De lezer kan zich hiervan eenigszins vergewissen als hij het ingezonden stuk nog eens overleest, het stuk van broeder Wassink, waarop wij allereerst reflecteeren.

En dit is het tafereel hetwelk ons opgehangen werd. De boeren, zoo zeide men, werden verdrukt; de prijzen voor graan en "corn," voor koebeest en varken, werden booselijk om neer gehouden. Wanneer men met zijn wagen, opgehoopt met producten van noesten vlijt, naar de "Elevator" kwam, dan werd de prijs verlaagd. Ook gaf het niets indien men zijn waar beproefde te verkoopen bij de andere drie of vier eigenaars der overige "Elevators," want de prijs was te zamen berekend en terwijl er drie of vier gingen visschen bedroog de ander de arme boeren. Zoo deden die koopers bij beurten. De boeren liepen te hoop, vereenigden zich tot één lichaam. In hunne vergaderingen schreeuwt de voorzitter eenvoudig: De vergadering is in order, of iets dergelijks. Men ontwierp een constitutie die van God of Zijn Woord zwijgt en men bouwde eigen "Elevator." Men handelde door middel van een tezamen gestemd bestuur en kwam nu op gezette tijden met hoopen te zaam om de vruchten van den arbeid te plukken. En ik verzeker u dat het betaalt. Er zijn mij zesmaandelijksche statements onder den neus geduwd die met vijf cijfers gedrukt werden. Let wel, ik bedoel de winst bedroeg vijf cijfers.

Laat ons hier nu enkele vragen doen. Toen de godvruchtige boeren door belijders van Gods Naam, die met hen in dezelfde plaatselijke kerk lid waren, naar hun eigen zeggen bedrogen en bestolen werden, hebben ze toen den rechten weg met deze hunne belagers bewandeld? En als het gansche pad tot het einde toe bewandeld was, zijn toen de *godvruchtige* boeren tezamen gekomen, om met elkander te beramen wat hun

onder de gegeven omstandigheden te doen stond? Hebben ze tezamen hunne grieven den Heere voorgesteld, hunne klachten die ze met elkaar gemeen hadden, uitgestort voor Gods troon? Toen de problemen van minder brood en booselijke onderdrukking hen benauwden, hebben ze toen wijsheid van God begeerd om als kinderen Gods dien diepen weg te bewandelen als kinderen des lichts? Zijn ze toen tezamen georganiseerd in één lichaam, dat alleen uit beminnaars van den Heer bestond, door een basis van samenwerking te boek te stellen die buitensloot allen die God niet erkenden en Hem op alle terreinen des levens systematisch buitensloten?

Broeder Wassink zegt, dat hun kracht toen school in de spreuk: "Eendracht Maakt Macht." Was dat eendracht in het bloed des kruises? Kom, laat ons de historie vragen. Een hoop boeren kwam tezamen en gelijk het nu nog geschiedt, men schreeuwde eenvoudig: De meeting is in order! of iets dergelijks. Men vroeg niet om een basis van samenwerking die gefundeerd was in Gods Woord, maar schreef boven den ingang der vereeniging: Die boer is, zonder meer, kan meestrijden. Gevolg was, dat licht en duisternis samengingen; Gods volk en de goddeloozen tezamen den schouder onder één juk zetten. Als het kind van God, tegen Gods Woord in, zijn schouder zet onder één juk met den goddelooze, dan worden ze tezamen kleurloos. En kleurloos is zeker de levensopenbaring der Co-operatieve vereenigingen. Denk er eens aan, dat ettelijke kinderen Gods tezamen gekomen zijn met goddeloozen om groote problemen te bespreken, plannen te beramen, rapporten uit te brengen, groote sommen gelds te beheeren en te verdeelen — en in de vijf en twintig jaren van dien reuzen arbeid is er nog nooit één gebed uit hunne vergaderingen opgestegen tot Hem die zegt: "De aarde is des Heeren mitsgaders hare volheid." En nu stem ik toe, dat een gebed bij het openen eener vergadering, dit eene vergadering nog niet tot een Christelijke maakt, maar het ontbreken van bede en dank, het lezen der Schrift en welomschreven Christelijke basis van samenwerking is teekenend. De broeders, voorzoover zij daar zijn, hebben gevoeld dat het in die kraam en in die atmosfeer niet te pas kwam. Ik stem toe, dat een gebed en dankzegging bij de vergaderingen der Co-operatieve vereenigingen, zooals ze nu bestaan een bespotting mag heeten. Men zou dan eerst op zijn schreden moeten terugkeeren en den Heere eerst smeeken om met hen te gaan, Hem die men stelselmatig er buitensloot.

Als wij zoo spraken tot de broeders dan kwam men mij soms tegen, door het verhalen van een geschiedenis die voorviel op een hunner vergaderingen. Men had varkens geladen of men wilde varkens laden op Zondag. En daartegen kwamen nu als vanzelf sommigen tegen op, met het gevolg, dat er besloten werd om het niet te doen. Dat moest dan tot bewijs strekken tegenover mij, dat er wel terdege een Christelijk beginsel in hunne vereenigingen school.

En dan zou ik willen oordeelen, dat dit voorval juist pleit voor mijn beschouwing. Dat besluit staat daar te boek als een bewijs voor mijn stelling. Ik zou zeggen, dat zij die er vóór stemden eerlijker waren dan de tegenstanders. Men was toch zonder kleur, dat wil zeggen, in het duistere begonnen? God en Zijn Woord en Zijn Wet werden toch niet aangenomen in de basis? Mochten dan velen onder hen niet veronderstellen, dat er met Zijn dag óók niet gerekend zou worden? Bovendien, het is geen wonder dat die vergadering zulks besloot, want ook een kleurlooze overheid is er tegen. Dit voorval zegt in elk geval niets tegen, maar wel vóór mijn stelling.

Maar laat ons verder gaan. Nadat men dan eindelijk georganiseerd was, op die kleurlooze, dat wil zeggen, duistere basis, was het dan te verwonderen, dat er niets terecht kwam van hun plicht tegenover hun gemeenschappelijke vijanden? Wat schoone gelegenheid had eene werkelijk Christelijke vereeniging gehad om den vijand naar den Woorde Gods zijn euvel voor oogen te houden en hem te verzekeren dat, indien hij zich niet bekeerde, het hem kwalijk zou gaan, alsmede hem te verzekeren van hun aanklacht bij God, den Rechter die voor de deur staat. Neen, niets daarvan, maar wel dit: "Eendracht Maakt Macht." Die macht was ook stilzwijgend effectief. Men drukte den vijand eenvoudig uit den weg. Succes? Zeker. Maar succes zonder God.

Men heeft soms beweerd, dat hoewel men het in hunne vergaderingen en basis van samenwerking niet vinden kan, de Co-operatieve vereenigingen in Sioux Center bestaan alleen uit leden van Gereformeerde kerken. Nu heeft men mij uit vertrouwden bron gemeld, dat dit niet waar is. Wat er wel terdege openbaar goddeloozen lid van de Co-operatieve vereenigingen zijn in Sioux Center. Maar stel, het ware zoo. Waren dan die vier elevator eigenaars ook geen leden van het lichaam van Christus? En mocht men dan zoo in het Gereformeerde Sioux Center, kleurlooze, neutrale macht tegen macht stellen, het lichaam van Christus uiteenrukken en handelen gelijk de wereld handelt die God niet kent?

En aangaande het doel willen wij ook nog de aandacht vestigen op het feit, dat dit niet anders is, dan zooveel van de wereld te bemachtigen als immer mogelijk is. Ik verzeker u dat co-opereeren betaalt. Maar vergeet niet dat het alleen de boeren zijn die gebaat worden. Het is er mee als met de Labor Unions. Als de werkers vereenigen in een Union dan is hun doel lotsverbetering. En de geschiedenis heeft bewezen dat het helpt. Maar het baat alleen ééne klasse. De werklieden die eenvoudig gewoon werk doen met spade en houweel en geen vak kennen worden er geen zier beter van. Ge krijgt er niets anders door dan klassenstrijd. Alle die vereenigingen scheuren de maatschappij uiteen in allerlei verschillende groepen van menschen. En zoo is het ook met de Co-operatieve vereenigingen, die hier en elders bestaan. Hun doel is niet het

Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, maar vijftien cent meer per pond voor het botervet. Het is een wonder hoe de boeren in en rondom Sioux Center het roerend eens zijn in hunne vereenigingen. Bij de honderden komen ze tezamen om de zesmaandelijksche veertig duizend dollars te verdeelen. Daar is dan een zekere soort van harmonie. Ze strijden voor hetzelfde doel: de dollar. Hun eenheid staat in het teeken van eigen belang. Dat zullen we bewijzen. Is het niet vreemd, dat diezelfde boeren, die het zooeven nog roerend eens zijn in de City Hall, maar niet kunnen co-opereeren als het doel uitsluitend Gods Koninkrijk geldt? Wilt ge bewijs? Er is in Sioux Center eene Christelijke School. Een gebouw dat juist zoo oud is als de Co-operatieve Elevator. Nu zegt broeder Wassink van de Elevator, dat zij vandaag sterker staat dan ooit te voren. Maar op het gebouw van de School met Gereformeerden grondslag rust ongeveer net zooveel schuld als het waard is. En als vereeniging van Christelijk onderwijs, waar *alleen* de kinderen Gods lid van mogen zijn en waar het doel uitsluitend is het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, waar de Verbondsjeugd opgevoed wordt in de vreeze des Heeren, moesten wij (ik spreek uit ondervinding, want ik was bijna twee jaren bestuurslid) schooien en bedelen om het hoofd financieel boven water te houden. Destijds moesten wij als bestuursleden en anderen stad en land omreizen om enkele dollars op te halen en het eind van elk jaar stond meestal in het teeken van gebrek. De vergaderingen die wij belegden werden bijkans niet bezocht. En daarom vraag ik in allen gemoede: waarom kan men op dat terrein niet meer co-opereeren? *Die* co-operatieve vereeniging had en heeft onzen onverdeelden steun en juichen wij van harte toe. Alleen, en hier zit hem de knoop, het *geeft* geen dollars maar *kost* dollars.

Zie, broeders, die dingen loopen zóó niet goed. En meen nu niet, dat ik, als zoodanig tegen co-operatie ben, want dat is niet waar. Maar ik ben wel met hart en ziel er tegen zoo als zij zich nu hier en elders openbaart.

Wat dan? Moeten wij dan maar de handen in den schoot leggen en stille toezien dat men ons besteelt en bedriegt en op allerlei wijzen den voet dwars zet? Mag men dan geen vereenigde actie hebben tegenover de booze onderdrukking en de geweldhebbers der wereld, die er zich niet aan storen, dat ze zondigen tegen de Wet des Heeren?

Neen, geliefde broeders, ge behoeft de handen niet alleen niet in den schoot te leggen, maar dat moogt ge ook niet. Ge moet wel iets doen. Alleen maar ge moet u wachten voor een juk aan te trekken met de goddeloozen en op allerlei wijzen in te gaan tegen de duidelijke geboden des Heeren. Laat mij nu eens de lijn mogen uitstippelen. Indien gij verdrukt wordt, vereenigt u als kinderen Gods op een grondslag naar Gods Woord. Legt getuigenis of, als vereeniging en persoonlijk, tegenover uwe wederpartijders en verkondigt hun het wee over hunnen goddeloozen weg, indien ze zouden volharden. Bouwt uw "Elevators" en "gas stations" en wat dies meer zij, maar laat het de gansche wereld weten dat het de kinderen des lichts zijn die alzoo tezamen gaan. Dan loopt de lijn zuiver. Ge moogt niet een deel van uw leven, hoe klein ook onttrekken van den Heere uwen God. Al uw denkend, willend en handelend leven moet een openbaring zijn, dat ge positief voor God kiest en negatief staat als van de partij des levenden Gods tegenover de wereld die in het booze ligt. Over de geheele linie van de openbaring onzes levens sta geschreven in woord en daad: Deze God is onze God, Hij zal ons leiden tot den dood toe.

In dien zin genomen, hebben wij vaak gesproken tegen de broeders daar en hier, van verschillende kerkengroepen, maar met weinig succes. Ik zal niet zeggen, dat er geene waren die van harte met mij instemden, want dan zou ik tekort doen aan de waarheid. Er zijn er zelfs, waar ik van weet, dat zij de oogen open kregen voor het euvel dier dingen, en er mee gebroken hebben. Ook zijn er die zich er nooit mee in gelaten hebben en liever apart staan. Maar toch, als men midden in Jeruzalem staat, en de groote drommen ziet die door dat kleurlooze beginsel een groot stuk van hun leven laten beheerschen, dan stemt dat tot droefheid. Een hunner zeide, en dat was een zeer ernstig Christen man uit een andere kerkengroep dan de onze. Als ik uw basis van overeenkomst die gij mij voorstelt en uw suggesties voor eene Christelijke Vereeniging van boeren zou voorstellen op onze vergaderingen, dan zou men mij hartelijk uitlachen. Daar leeft men uit het beginsel der synthese en niet der antithese. Wel, ik geloof zelf ook niet, dat de kerk van Christus zoo als zij vandaag tot openbaring komt, geestelijk sterk genoeg is om zóó over de geheele linie van het leven het Woord Gods in praktijk te brengen, dat zegt: "Israel dan zal zeker alleen wonen."

Neen, de kerk van Christus naar haar uitwendige openbaring heeft vandaag een theorie, eenige tientallen van jaren geleden uitgedacht, waarmede zij het heulen met de wereld vergoelijken wil en systematisch het volk inprenten. Zij bedekt dan met opzet een terrein waarop kerklid en de goddelooze tezamen kunnen wandelen: het zoogenaamde terrein der gemeene gratie. Daar ontmoeten duisternis en licht elkaar, maar het licht moet dan ook verduisteren zoolang het daar loopt. Dat kan nooit anders. De wereld wordt nooit licht, maar de Christen kan wel ontrouw worden. Al zulk gedoe getuigt echter van wereldzin en strijdt tegen ettelijke uitspraken van Gods Woord, dat wil dat wij onszelven onbesmet zullen bewaren van de wereld.

Nu is er nog een zijde van de Co-operatieve vereenigingen waarop wij wijzen moeten. Gods Woord leert ons en de profetiën van hetzelfde Woord schilderen ons, dat al naargelang de Raad onzes Gods, in verband met de tegenwoordige wereld, naar zijn einde spoedt, de anti-christ zich al meer zal ontwikkelen. En het beeld

dat die anti-christ zal vertoonen en het merkteeken dat dat monster zal toonen ter onderkenning en herkenning zal zijn: combinatie van allen en alles dat vijand Gods genaamd wordt. Het merkteeken en het getal zijns naams zal zijn 666, of de mensch zonder God, de week zonder den Sabbat, de aarde zonder den hemel. En zoo dicht aaneen verbonden zal de combinatie der goddeloozen zijn, dat men niet zal kunnen koopen of verkoopen indien men het teeken van het beest niet zal hebben aan zijn voorhoofd en aan zijn rechterhand. En als men nu zijn tijd verstaat en het gebeuren der geschiedenis der wereld gadeslaat, dan moet men wel ziende blind zijn om niet te bemerken, dat die dingen o, zoo spoedig aan het komen zijn. In de Internationale wereld hebt ge de "World-court" en de verbonden der volkeren. In de afzonderlijke landen staat alles in het teeken van organisatie. Op het gebied van den handel lezen we keer op keer van reuzen-organisaties en enorme "trusts," waar millioenen dollars tezamen gesnoerd worden en alle vroegere concurrentie gefnuikt wordt. Op het gebied van den arbeid hebt ge de "American Federation of Labor" waar ettelijke lokale "unions" aaneengeregen zijn en één solidair front toonen. Op het gebied van den landbouw hebt ge de Farmers' Union en de Co-operatieve vereenigingen; en het zou moeilijk zijn om een tak van nijverheid of handel op te noemen, die niet zijn vereeniging of combinatie heeft. En nu hebben al die vereenigingen dit min of meer met elkaar gemeen, dat ze staan in het teeken van het getal des naams van het beest uit den afgrond. Hun getal is 666. Zeven is het volle getal, de som van 6 en 1, of de som van 4 en 3. Als ge het beschouwt uit het oogpunt van de kroon op de werken van Gods handen dan hebt ge 6 en 1. De zes dagen met den Sabbat als kroon, de Heere die ingaat in de ruste van het werk Zijner handen. Beziet ge het uit het oogpunt van het Verbond Gods, dan hebt ge 4 en 3. Namelijk, de aarde en de hemel vereenigd. De vier hoeken en winden der aarde; en de drieëenige VerbondsGod die zich in ontferming werpt op den mensch en hem in Christus aan Zichzelf verbindt. Maar dan is het geheele getal weer zeven. De mensch, echter, die zich losscheurde van God en alléén zich ontwikkelt uit het beginsel van haat en vijandschap Gods, in het element der zonde en der duisternis, kan nooit tot het getal zeven opklimmen. Zijn getal is 6. De aarde zonder den hemel. Zoo is ook zijn levensopenbaring en daarom kent zijn combinatie en drang tot vereeniging geen God aan wien hij zich onderwerpt. Nu rekent God wel met hem, en zal eindelijk ook brullen uit Sion en het beest en al zijn aanhangers met de valsche profeet en de oude draak verderven in de hel. Daarom waarschuwt God in Zijn Woord tegen alle verbroedering met de wereld. En roept Hij zijn kerk toe: "Gaat uit van haar, mijn volk, opdat gij aan hare zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt."

Dat is nu de reden, waarom wij zoo bang zijn als wij zien, dat belijders van Gods Naam lid worden van vereenigingen die er positief niet voor uitkomen, dat zij aan de zijde van God en Zijn Christus staan, maar op zijn zachtst gesproken een kleurlooze vlag en een kleurloos front toonen.

En wat wij nu broeder Wassink geantwoord hebben in verband met Sioux Center is van toepassing ook in andere plaatsen, waar de Co-operatieve vereenigingen tot openbaring kwamen. Dat is zelfs zoo in strenger mate dan in Sioux Center, want het kan niet ontkend worden, dat daar het grootste aantal leden der vereenigingen ook leden der Gereformeerde kerken zijn, al is het ook, dat dit feit bitter weinig tot openbaring komt.

Ik merk wel, dat in alle steden of dorpen, waar onze gemeenten zijn, er van die kleurlooze vereenigingen zijn, waar ons volk met meedoet en handelt, waar men schouder aan schouder gaat staan met den goddelooze en op zulk een wijze een groot stuk van zijn handelend, koopend en verkoopend leven schuil laat gaan en op laat lossen door middel van Board en Manager en Vereeniging in een smakeloos gedoe om nu maar zacht te spreken. Ook hier in Hudsonville, in de stad mijner inwoning wordt dit euvel gevonden. Doch onze waarschuwing staat tegen al zulk verwateren, verflauwen der grenzen, zulk afdwalen van den heirbaan naar boven. De weg is nauw die ten leven leidt. Een Christen *kan* en *mag* en (de Heere geve) *wil* geen lid zijn van vereenigingen die zwijgen aangaande God in handel en wandel. Integendeel, in huis en op den weg, op de boerderij en in den winkel, in het koopen en in het verkoopen, in verband met alle dingen, openbare zich het kind Gods als van de partij des levenden Gods en zij zijn geheele levensopenbaring hemelsch gekleurd. Daar in den hemel is zijn hart, daar is zijn wandel, daarheen is zijn reis, want daar is zijn Heiland die hem Gode kocht met Zijn bloed.

En nu weten we wel, dat wij alle broeders met dit stukske schrijvens niet zullen overtuigen. Er zullen er zijn die misschien zullen zeggen: ge neemt het veel te nauw. Voor dezulken hebben wij een vriendelijk verzoek: overtuig ons met het Woord Gods, dat we dwalen en we zullen ridderlijk terugnemen wat we schreven. Voor Gods Woord past het ons allen te buigen. Doch, ik zeg het nog eens, dat het bovenstaande mijn innigste overtuiging is, in den loop der jaren gerijpt en zoo ik aantoonde gegrond op Gods Woord. En dan wenschen we hierin en hiermede voorloopig van u afscheid te nemen met de woorden onzes Heilands, die van veel beteekenis zijn in verband met het bovenstaande: "Trekt niet een ander juk aan met de ongeloovigen. Want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En wat samenstemming heeft Christus met Belial? Of wat deel heeft de geloovige met den ongeloovige? Of wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden? Want gij zijt de tempel des levenden Gods, gelijkerwijs God gezegd

heeft: Ik zal in hen wonen en ik zal onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mij een volk zijn. Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige" (II Cor. 6:14-18).

G. V.

ABRAHAM'S OFFER UP ISAAC FOR A BURNT-OFFERING

Abraham's faith reached its high point when it responded to the command to offer up Isaac. Said the Lord, "Take now thy son, thine only son Isaac, whom thou lovest, and get thee into the land of Moriah and offer him there for a burnt-offering upon one of the mountains I will tell thee of." That the command had respect to a literal offering is a view having the firm support of Scripture. For Isaac is to be a burnt-offering. Even the place where he was to be devoted is specified, — one of the mountains of Moriah. Finally, when Abraham was about to slay his son — his hand gripping the knife was already stretched out — he was told not to lay his hand upon the lad and to do nothing to him as now the Lord knew that he feared him, seeing he was prepared to offer his only son. It is plain that what satisfied the Lord was the spectacle of the outstretched arm, so that the conviction cannot very well be escaped that what the Lord had enjoined him to do was not to dedicate Isaac to a religious life (Lange and others) but to literally slay him. There is an objection raised against the view we sponsor. It is said that if the command to offer Isaac for a burnt-offering must be taken to mean that he should be slain the Lord must be held to have turned against Himself in his speech to Abraham as the command to slay the lad is followed by the command to do nothing to him. The objection dissolves into thin air the moment it is seen that the Lord's commands are one, that His decrees are another, that through the latter circulates his determinate will, so that only when He commands what He decreed does He will that what He commanded shall come to pass. Nevertheless the sinner persistently ignoring the command comes to grief. Abraham was told to do what the Divine decree prohibited, to-wit, slay his son. So, too, was Pharaoh ordered to let the people go. The divine decree, however, effected a contrary conduct on the part of this Egyptian king. Whenever the charge, in distinction from the one previously given, is the projection of an eternal decree, there is conflict in the outward speech of God. This conflict, however, is not present in His counsel, for the latter constitutes one harmonious whole. And whereas through this counsel circulates the determinate will, the conviction cannot be escaped that the Most High is never at variance with Himself. What remains to be explained is how the Lord can command what His decree prohibits, and still mean what He says. This is a matter, however, we now let rest. The objection, then, that the Lord was at odds with Himself if the command to offer was a command to slay, cannot be consistently maintained. It must, therefore, be dropped.

In framing His command the Lord emphasizes that he whom Abraham was to offer was his only son, the son he loved. Abraham, then, is made to feel that he who is to be surrendered is the object of his greatest endearment, one whom he perhaps loved even better than his own soul. Without a murmur, Abraham rose up early in the morning to execute the charge of his God. It is plain that Abraham's faith, his capacities for obedience and self-denial were here being put to a most severe test. For from the point of view of nature the command was in conflict with the promise; for in Isaac should his seed be called. What is more, the execution of the command would involve him in a practice — that of human sacrifice — which he knew to be an abomination in the sight of God.

Humanly speaking, Abraham could have done one of three things: He could have clave to the promise and refused to offer his son; or losing his hold on the promise, he might have prepared to slay his son in a mood of despair. We shall have occasion to see that, had he done either, he would have shown himself up as incapable of exercising faith in what constitutes the very nucleus of the divine method of redemption, to-wit, the death and resurrection of Christ. His offering, had it been made in the aforesaid mood, would have been abhored by Heaven. What was required of him is that he should bring a sacrifice in which the Lord could take pleasure. In a word, what he was asked to do was not merely to offer up Isaac, but to offer him up by faith. What he had to believe is that God was able to raise up from the dead again the son that he would slay. In this faith he proved himself able to do as requested. Of course, Abraham was not permitted to actually take his child's life. Yet it is asserted (Heb. 31:11) that by faith Abraham, when he was tried, offered up Isaac: and he that had received the promises offered up his only begotten son. The Lord, then, took the intent of the heart for the deed, properly so as the latter is the prolongation of the former.

Let us now lay hold on the significance of this offering. To begin with, it was a burnt-offering that Abraham was ordered to bring. The burnt-offering, as well as the sin and trespass offering, was accepted for him who brought it, to make an atonement for him. Said the Lord to Moses, "Speak unto the children of Israel, and say unto them, If any man of you bring an offering unto the Lord, we shall bring your offering of the cattle, even of the herd, and of the flock. If his offering be a burnt sacrifice of the herd, let him offer a male

without blemish: he shall offer it of his own voluntary will at the door of the tabernacle of the congregation before the Lord. And he shall put his hand upon the head of the burnt offering; and it shall be accepted for him to make atonement for him." Now the thought circulating through the transaction known in Scripture as *offering* or *sacrifice* defines God as a being of perfect rectitude who without fail causes sin to return to the transgressor in the form of guilt and punishment; as a being of that profound wisdom and fathomless love capable of devising ways and means for throwing about the condemnable yet chosen sinner His everlasting arms of mercy; as a being, finally, capable of a love able to pardon and to cleanse the guilty and filthy culprit and to prepare for him a place in His house. These thoughts were Abraham's. For he offered his son in faith, so that the feeling prompting him to bring this sacrifice was the feeling *I am unclean.* What he must be thought of as thirsting for on his way to the place of offering is righteousness. He whom he must be thought of as longing for is his God. He must be thought of as offering up his son in the conviction that his only way of approach to God was through his blood. What the shedding of the blood of Isaac was meant to demonstrate unto him was that the sinning soul shall die, that without the shedding of blood, of the blood of Isaac, there could be no remission of his (Abraham's) sin, that he would continue to walk in the light of Jehovah's countenance if he recognized as the channel of communion the blood of his slain son. For, mark you, Abraham was commanded to *offer up* Isaac for a *burnt offering.* To that son of his, he must therefore transfer his guilt; for that son was accepted for him to make atonement for him; and by his blood Abraham was to be covered.

It is to be noticed that Isaac was to be offered up as a burnt-offering and not as a sin or trespass-offering. Though the burnt-offering as well as the sin and trespass offering was received as an atonement for the offerer, there was a difference. The sin and trespass-offering was received as a covering for one who had committed some special act of transgression, while the blood of the burnt-offering was received as a covering for those shortcomings and imperfections which cleave to the believer till death and pollute his best works. From this it may be gathered that the trespass offering was brought by one whose fellowship with God had been broken by the doing of evil, so that the aim of this offering was the restoring of the offender to the state of fellowship with God. The burnt-offering, on the other hand, was brought by one who all along had been walking in the light of Jehovah's countenance, keeping covenant fidelity, and thus living on a proper and friendly footing with God, but who nevertheless felt the need of a covering for the sin that still cleaved unto him. The burnt-offering met this need.

It was not without good reason, then, that Abraham was ordered to offer up Isaac for a burnt-offering instead of for a sin or trespass offering. Abraham had not, by the commission of a series of special sins, interrupted his fellowship with God. To the contrary, at the particular jucture of his career when the command in question came to him, he was walking with at the particular juncture of his career when the comcovenant fidelity, and thus showing himself up as a friend of God. The command to bring a sin or trespass offering would have been equal to a denial of this covenant-truthfulness on the part of Abraham. But sin still cleaved to him so that the order to offer up Isaac was in place. And the sense in which he had to bring this offering was a deep sense of guilt and unworthiness coupled with the conviction that with his sins covered by his son, he could stand in the presence of the holy and righteous God.

The burnt-offering was unique for still another reason. After the animal to be devoted had been slain and thus had been made to shed its blood, its carcass was placed upon the altar and wholly consumed by fire. This burning of the victim was meant to be demonstrative of the disposition on the part of the offerer to surrender, devote, and to consecrate his entire person and all his powers to the service and the praise of God. The willingness and the determination to belong to God was the evidence that the offerer had truly repented in dust and ashes, that he was one who yearned to be engaged in the sacrifice of praise and thus to manifest a spirit of complete devotion. The burnt-offering was the symbolical exhibition of this hollowed frame of mind, seen finally in all its power and glory in Christ who is the end of the law. This same mind must have been in Abraham as he offered by faith.

But what may have been the reactions of Isaac when he learned that he was to be offered up for a burnt-offering? Here again there are three possibilities. Humanly speaking, he could have resented what his father was ordered to do with him and fled; or he could have ascquiesced in the ordeal in a mood of despair. Had he done either he would have shown himself up as destitute of faith, as devoid of those dispositions of mind and heart which he who was the son in whom Abraham's seed was to be called, had to posses. Fact is, however, that Isaac behaved in a manner that plainly shows him up as a believer. Forsooth, the mind of Abraham was in this lad so that he willed to be received as an atonement for his father, willed to shed his blood, willed to be consumed by the sacrificial fire, willed to surrender and to consecrate his person to the service of God; for when Abraham had built the altar, and had laid the wood in order, Isaac his son permits himself to be bound and to be laid on the altar upon the wood without as much as opening his mouth. Even when Abraham stretched forth his hand, and took the knife to slay him, he holds his peace. Behold the lad, bound to be slain, reposing on a bed of sacrificial wood, with the scent of the fire that was to

consume his flesh in his nostrils, — yet silent. What a marvelous prefiguration of the suffering Saviour! For so did He behave when His hour had come. "All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquity of us all. He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before his shearers is dumb, so he opened not his mouth."

The hand of Abraham raised to slay his only begotten, whom he loved better than his own soul, the promised child without whom the future would again assume a kind of dark aspect that in days of yore had filled at times his heart with gloom; for in this child all his hopes were centered as in him his seed was to be called. Him he will now slay because God had spoken. What may have been the mood in which he executed the command? What may have been his point of view; and the silent voices reverberating through the chambers of his soul in the moment of the outstretched hand? As was before said, Had Abraham and Isaac been destitute of faith, their point of view would have been that of nature; their mood, that of despair; and the silent voices: The promises, the very word of God, is about to be slain; for death ends all. Nothing matters now. Jehovah is a mocker.

Such are the reasonings of unbelief then as well as now. Such would have been the reasonings of Abraham, had he been devoid of faith. For he was about to slay him in whom his seed was to be called. But Abraham was a believer, capacitated by grace to cleave to the very promises which from the point of view of nature, he was about to destroy. But Abraham had faith, faith in the power and in the ability of God to keep a promise. Hence, Isaac will arise, even from the dead. In this conviction Abraham rises early in the morning, saddles his ass, and with two young men and Isaac his son, sets out for the place God had told him of. In this conviction he builds the altar, lays the wood in order, binds Isaac his son, and lays him on the altar upon the wood. In this conviction he stretches forth his hand for the knife wherewith to slay his son. The Lord is satisfied. So the angel of the Lord called to him out of heaven, and said, Abraham, Abraham; and he said, Here am I. And he said, Lay not thy hand upon the lad, neither do thou any thing unto him: for now I know that thou fearest God, seeing thou hast not withheld thy son, thine only son from me."

The term *fear* is the signification of all those dispositions and attitudes of the regenerated heart, known in Scripture as love, faith, hope, reverence, obedience, trust. The fear of God may be said to be a mixture of all these, so that the Lord could as well have said, 'Now I know that thou loveth, obeyeth, revereth, believeth and trusteth in me; seeing that thou hast not withheld thy son, thine only son from me.' Though as to their essence, love, faith, and obedience may be one and the same, Scripture nevertheless does take pains to distinguish between these various virtues. Says the apostle, Now abideth hope, faith, and love, these three, but the greatest of these is love. It is proper then to ask what may be the outstanding feature of each. And the answer is ready; love gives. For God so loved the world that he gave his only begotten son . . . " Abraham so loved God that he gave (did not withold) his only son. As to faith, it lays hold of and clasps to its bosom the promises of God, the blessings of the kingdom; transports itself in God, in whom it abides. Because Abraham had been capacitated by faith to appropriate and to cleave to the promises of God, he sacrificed his son. Obedience hearkens unto the voice of God and does as it is told to do. When Abraham sacrificed, then, he brought into play every hallowed enery of his regenerated self — his love, his faith, his hope, his capacity to obey. Because he loved, because he believed, because he hoped, because his ears were attuned to the voice of God, because in a word he feared God, — he offered up his only son for a burnt-offering.

However, we have not laid hold on the whole meaning of this sacrifice. Abraham was ordered to offer up his son as a burnt-offering. By this command, Isaac is transformed before his very eye into a sacrificial victim to be offered up as a burnt-offering. He now Abraham naw sees his son as one to be received as an atonement for him the father; as one who bears his sees his son as one to be received as an atonement for him the father; as one who bears his (Abraham's) sin in his flesh, and who will cover his sin by his shed blood. He is ordered to offer him up. He does so, in his mind, in his heart. Even before he set out for the mountain, he in his mind had prepared the altar, bound his son, laid him on the altar upon the wood, inflicted the wound through which he saw the fountain of blood of his only son run dry, kindled the fire that consumed his flesh. What must have pierced his soul was the thought that his son died for his (Abraham's) sins. However, Abraham believed. And before his eye of faith appeared the son he had slain, raised even from the dead by his God faithful and mighty, to cover his sins by his shed blood. By faith he hides himself in this son, yet not in this son, but rather in Him (the seed, the Christ) who in this son was to be called.

The epistle to the Hebrews asserts that Abraham received Isaac from the dead in a figure. What is meant is that Isaac did not literally die, and was therefore not literally raised up from the dead.

It is plain that when Abraham set out for the mountain to offer up his son for a burnt-offering, he showed himself up as capable of taking home to his heart what constitutes the nucleus of God's scheme of redemption, to wit, the vicarious death, and the resurrection of the incarnate son of God. So then, in Isaac, in his vicarious suffering, his atoning death, his resurrection, Abraham had seen and embraced the suffering, dying, resurrected and glorified Saviour.

In his capacity of a sacrificial human, Isaac showed forth more of the Christ than the sacrificial animal, whose blood as sprinkled upon the horns of the altar or as carried into the holiest of all to be sprinkled upon the seat of God's throne, represented not a dead but a living Saviour; but the animal shedding his blood perished. Before the eye of faith of Abraham, however, Isaac could be made to appear as reclaimed from death. It was Abraham's firm belief that his son, who was about to shed his blood, could not beholden by death, that sets him before us as a personage gifted with a faith that would have taken refuge to and rested in the risen Christ. Such was the character of Abraham's faith.

And how powerful that faith must have been, to have abided even in the face of the command that the child of promise should be slain, and to have cited thereupon the risen sacrificial son. Compare this faith to that of the disciples of the Lord. Jesus had told them beforehand that he should suffer and die. "The hour is come," said He, "that the Son of man should be glorified. Verily, Verily, I say unto you, Except a corn of wheat fall into the ground and die, it abideth alone: but if it die, it bringeth forth much fruit. He that loveth his life shall lose it; and he that hateth his life in this world shall keep it unto life eternal . . . . Now is my soul troubled, and what shall I say? Father save me from this hour; but for this cause came I unto this hour. Father glorify thy name . . . . Now is the judgment of this world: now shall the prince of this world be cast out. And if I be lifted up from the earth, I will draw all men unto me. This he said, signifying what death he should die" (John 12:25-32). And again, "from this time forth began Jesus to show unto his disciples, how he must go unto Jerusalem, and suffer many things of the elders and chief priests and scribes, and be killed, and be raised again the third day" (Matt. 16:21). Yet after the resurrection we find the disciples and friends of the Lord standing in the entrance of the empty tomb a victim of despair. And the unbelief of one of their number, to-wit Thomas, was so unyielding that except he should see in His hands the print of the nails, and put his fingers into print of the nails, and thrust his hand into his side, he would not believe. And when Jesus announced that he should be killed and be raised again the third day, Peter took him, and began to rebuke him, saying, Be it far from thee, Lord; this shall not be unto thee (Matt. 16:22).

It is plain that the thought of Jesus' immediate resurrection was furtherest from the disciples' mind. As to Abraham, the promises of God had awakened in him a faith that was able to sense and expect the immediate return of Isaac from the realm of the dead. How powerful that faith of his must have been at the juncture. Forsooth, it had taken on such strength and power and laid hold on such exalted truths as to place him who possessed it at the head of all believers and thus evelate him to the position of *father of believers.* Of all the saints, Abraham was the first to *clearly display* a faith capable of embracing the resurrected Christ.

What is more, when Abraham offered up his son Isaac for a burnt-offering he showed himself up as a personage in whom the mind to make the supreme sacrifice — the sacrifice of one's own life — the mind to deny and to abase oneself for Christ's sake, the mind to count all things dung, that God may be gained, was as fully developed as in any saint of the New Testament dispensation. Attend to what Christ demands of his followers. "He that loveth his life shall lose it; and he that hateth his life in this world shall keep it unto life eternal" (John 12:25). And again, "If any man come to me, and hate not his father, and mother, and wife, and children, and brethren, and sisters, yea, and his own life also, he cannot be my disciple" (Matt. 14:26). In a word, when the choice is between the relative however near and dear, between our life and Christ, this relative and this life of ours must be relinquished for Christ. As to Abraham, the command had placed God and his own son and thus his very life in juxtaposition. Abraham must choose. He cannot hold on the both and retain the friendship of his God. God having become to him the highest possible good, the priceless pearl, Abraham sets out early in the morning for the mountain. He will make the supreme sacrifice in order that He who has become the treasure of his heart may not be losed to him. Thus his love for God is a reflection of God's love for him; for as God will give unto the world his only begotten and send him into death that the believer may not perish, so Abraham withheld not his only son, the son he loved, but sent him into death.

It must not, of course, be supposed that Isaac, whom the command of God had converted into a sacrificial human, was henceforth the shelter behind whom Abraham, in the final instance retreated in order that he might live. To be sure, Abraham did not have Christ as the direct object of his vision. Yet that he rested in the last instance in Isaac is a view equally as untenable. Abraham's reply to Isaac's question, Behold the fire and the wood: but where is the lamb for the burnt-offering? is full of meaning. Said Abraham, "My son, God will provide himself a lamb for a burnt-offering." It surely must have occurred to Abraham that Isaac was a sinner and therefore could not be received as the true burnt-offering for him. What Abraham must therefore be held to have done is to embrace God as his Saviour in the firm conviction that He, be it in a manner unknown to him, would place in his possession a *just* salvation. Therefore Abraham called the name of the place Jehovah jireh: as it is said to this day, In the mount of the Lord it shall be seen.

Having been prevented from offering up his son for a burnt-offering, Abraham lifted up his eyes, and discovered a lamb caught in the thicket by the horns. Thus the Lord had provided Himself a lamb for the burnt-offering. And the spectacle of this animal with horns caught in the thicket was, must have been, to Abraham the sign that the Lord in his own time would provide for the burnt-offering the true lamb that should take away the sin of the world — the lamb Jesus Christ.

Abraham went and took the ram, and offered him up for a burnt-offering in the stead of his son.

"And the angel of the Lord called unto Abraham the second time and restated the promises, this time confirming them with an oath, seeing that Abraham did not withhold his son, his only son." The Lord continued, " . . . in blessing I will bless thee, and in multiplying I will multiply thy seed as the stars of the heaven, and as the sand which is upon the sea shore; and thy seed shall possess the gates of his enemies; and in thy seed shall all the nations of the earth be blessed; because thou hast obeyed my voice."

So, then, there is connection between Abraham's obedience and the placing in his possession of the promised good; not, of course, that this obedience is the meritorial cause of the fulfilment of the promise. This cannot be; for Abraham's obedience is itself a gift merited by Christ; nevertheless, obedience and the coming into possession of the promised boon go hand in hand. God, it should be remembered, will cause to appear before his face in Zion those made over by His grace into His friends, those whom He eternally beholds in Christ, and none other.

And Abraham returned unto his young men, and they rose up and went together to Beer-sheba; and Abraham dwelt in Beer-sheba.

God loves and is the friend of the righteous only. The saved are righteous ones, — righteous in Christ, and constituted by His grace the children of God showing forth in principle the virtues of their Father in this life. To such God is a friend. Into the possession of such he places the fulness dwelling in Christ.

G. M. O.

IN MEMORIAM

The Men's Society of the Fuller Ave. Congregation mourns the loss of one of its members,

GERRIT HINKEN.

His death reminds us to work while it is day before the night cometh in which no man can work.

Our prayer is that the widow and children may experience the Lord's sustaining grace.

R. Van Dellen, Pres.
J. Hofman, Sec.

EEN BELANGRIJKE VERGADERING

Dat zijn alle vergaderingen lang niet. We waren wel eens geneigd te denken, en hebben het ook wel eens uitgesproken, nadat de vergadering was afgeloopen: "Indien ik dat vooruit had geweten, was ik thuis gebleven. Het was niet de moeite waard om daar te zijn." Zoo was het wel eens met kerkelijke vergaderingen. Natuurlijk kan dat wel liggen aan te hoog gespannen verwachtingen. In dezen is het soms te wijten aan wat we minder en meer, belangrijk en van minder beteekenis achten. Het kan wel aan mijzelf liggen en daarom kan een voor mij onbelangrijke vergadering voor een ander nog wel van het grootste gewicht zijn en vanzelf ook omgekeerd, hetgeen mij belangrijk toeschijnt, beteekent wellicht voor een ander niet zooveel.

De vergadering waar we het oog op hebben is de laatstgehouden Classisvergadering onzer kerken, gehouden in de kerk van Ds. Vos, in de kerk van Hudsonville's gemeente, bedoelen we, 27 Augustus 1930.

Zooals het meestal gaat met vergaderingen, zoo ging het ook met deze samenkomst, we begonnen ruim een half uur te laat. Daar waren geen wettige, maar toch wel verklaarbare redenen voor en in de toekomst zal het nog wel erger worden. We bedoelen het te laat beginnen. Eén der voornaamste redenen is, er zijn er wel meer natuurlijk, zooals b.v. het te laat komen der afgevaardigden, dat het elkander weer ontmoeten der Oostersche en Westersche broeders ons allen den tijd doet vergeten en dat vooral mede door het warme zomerweer een ieder zich buiten juist zoo wel gevoelt als binnen de wanden van het kerkgebouw als is de kerk dan ook mooi. Hieraan toegevoegd, dat men buiten veel gemakkelijker en rustiger spreken kan met elkander dan binnen. (De President laat daar zijn autoriteit gevoelen.) Zoo is het wel te verstaan, dat de vergadering begon niet om negen uur, maar om kwartier voor tien des morgens.

Nadat de President der vorige vergadering, Ds. G. M. Ophoff, met gebed was voorgegaan na het lezen van een gedeelte van Gods Woord, was het Ds. L. Vermeer, die naar toerbeurt presideerde. Wel, Ds. Vermeer mag er zijn, gemakkelijk zich bewegend, "he kept the meeting in high spirits." Hij was toegevend maar terzelfder tijd "to the point," en het was hem aan te zien dat hij er slag van heeft om met menschen om te gaan en om leiding te geven.

Gelijk we zeiden, was deze samenkomst van zeer groot belang voor onze kerken. Dat is uit een zeker oogpunt iedere breedere vergadering, maar deze was het dan ook bij uitstek. Nadat de notulen der vorige vergadering waren gelezen werd de inboeking er van goedgekeurd. Hierna volgde het rapport van de commissie inzake het verzamelen van preeken. De lezer moet weten, dat er op een der vorige Classisvergaderingen een aanvrage was van enkele vacante gemeenten om deze te voorzien van uitgeschreven predikaties uit

eigen kring. De gemeenten die eigen leeraar bezitten, gevoelen de noodzakelijkheid hier niet van gelijk te verwachten is. Maar in onze vacante gemeenten is dit werkelijk een probleem omdat we in ons midden slechts een twaalftal predikaties bezitten geschreven door Ds. H. Hoeksema, saamgevat in een bundel onder den titel "Door U alleen." Deze twaalf deden in onze vacante gemeenten alreede hun dienstwerk, waarom er dan ook gevraagd werd om meer predikaties van dezelfde soort. Het speet de commissie te moeten rapporteeren, dat er slechts een tweetal preeken werden ingezonden. Het ligt in de bedoeling der commissie om deze preeken op aanvraag uit te zenden onder voorbehoud dat, nadat ze gebruikt zijn de kerkeraad deze terug sture naar Ds. G. M. Ophoff. Deze wijze heeft voor zich, dat het zeer veel geld bespaart hetwelk verbonden is aan de uitgaaf van een preekenbundel. Deze wijze van werken droeg de instemming der Classis weg en we willen opmerken dat, uit een practisch oogpunt bezien, de broeders die met dit voorstel kwamen hierdoor werden gekenmerkt, dat zij een oog hadden voor de in onzen tijd zoo noodzakelijke bezuiniging. Het geld is tegenwoordig duur en schaarsch. Trouwens deze Classis zou met eere den naam kunnen dragen van bezuinigings-Classis zooals zeer duidelijk blijkt uit andere besluiten op dezelfde vergadering genomen.

Het volgende punt op het agendum was het rapport van het Curatorium dat gerangschikt kan worden onder de gewone routine arbeid die iedere keer aan het begin en einde van het schooljaar zich herhaalt. Hierna onthaalden de vrouwen van de Hudsonville gemeente ons op koffie met de andere ververschingen daarbij passend. Na de koffie luisterden we naar het verslag van den Classicalen Penningmeester. Het trok onze aandacht, dat we bij ieder verslag, hetwelk broeder La Grange voorleest, het einde altijd weer is: Kas zoo en zoo een batig saldo van zoo of zooveel. Hoe hij dat weer iedere keer voor elkaar krijgt, is voor ons een raadsel. De Classis is echter goed met hem ingenomen, en dat bleek ook nu wel weer hierdoor, dat terwijl de diensttijd van den Penningmeester om was de vergadering er niet aan dacht om hem weer te benoemen, zoodat hij thans *zonder* benoeming maar moet blijven fungeeren tot aan de D. V. aanstaande Juni vergadering van het volgende jaar. Het vertrouwen in hem gesteld is van dien aard, dat vergeten werd om een commissie te benoemen die zijne boeken zal nazien.

Vervolgens werd er rapport uitgebracht inzake den diensttijd der leden die nu in het Curatorium zitting hebben of in de toekomst dit zullen hebben. Een voornaam punt in dit rapport was, dat voornoemde commissie de Classis het volgende advies in overweging gaf, namelijk: "Dat de Classis benoeme tot Curators zooveel mogelijk de leeraren en dan voor vier jaar." De oorzaak hiervan was dat de ouderlingen in onze gemeenten meestal dienen voor den tijd van twee of drie jaar. Practisch bezwaar hiertegen is dat dikwijls de plaatsen in het Curatorium door verschillende broeders worden ingenomen, wien het niet mogelijk is zich in de zaken van onze School in te werken. De commissie meende dat, terwijl het niet in hare bedoeling lag, om de ouderlingen uit het Curatorium te bannen, zoo kon het, evenwel niet ontkend worden, dat vanwege hunne extra ordinaire opvoeding (education) de leeraren doorgaans beter tot een gedeelte van den arbeid van het Curatorium bekwaam zijn dan de ouderlingen. Ten voorbeeld diene de lessen in de oude talen en de examens.

Het was een flink uitgewerkt rapport, gelijk een der afgevaardigden opmerkte. Doch in de bespreking werd het wel duidelijk, dat de Classis meer gevoelde voor de idee dat onze Ouderlingen de Curatoren der School zouden vormen, hoewel men de Leeraren niet uit het Curatorium wenschte te houden. Ook werd in de bespreking de gedachte uitgesproken, dat het principieel geen verschil maakt of een curator ambtsdrager is of niet. Het stemde tot nadenken. Vooral als in een veelzijdige discussie een ieder zijn gedachte grondig verdedigt, is het niet zoo gemakkelijk om dadelijk een conclusie te trekken wie het bij het rechte eind heeft. Na een tamelijk breede discussie, besloot de Classis, met verwerping van enkele punten in het rapport het substituut voorstel aan te nemen: "Om de leden van het Curatorium voor twee jaar te benoemen met de mogelijkheid van herbenoeming; dat het verder aan iedere kerkeraad wordt overgelaten, om Ouderling of Leeraar hiervoor aan te wijzen en der Classis voor te dragen."

Hiermede was de morgenzitting ten einde en werd de vergadering verdaagd tot des namiddags half twee.

In de namiddag zitting werden verscheidene rapporten der commissies op een vorige vergadering en ook wel die in de morgenzitting waren benoemd, ingediend. Classis besloot mede met het oog op de maatschappelijke toestanden twee- inplaats van driemaal per jaar te vergaderen. Dit bepaart onze kerken den niet geringen som van negen honderd dollars. Tijd van samenkomen zal dan plaats hebben in de maanden Juni en December respectievelijk.

Sommige gemeenten, die steun aanvroegen, werd 't gevraagde toegestaan, ofschoon ook in dezen de regel werd gevolgd van zooveel mogelijk te bezuinigen. Iets van dienzelfden aard werd besloten in verband met hen die uit de E. B. P. Kas steun ontvangen. Om dezelfde reden besloot de vergadering de a.s. Classis niet in het Westen, maar in Grand Rapids te houden, daar dit de onkosten aanmerkelijk lager doet zijn. Het was wel jammer, dat dit zoo moet, vooral waar Oskaloosa's kerkeraad zoo hartelijk de vergadering hiertoe uitnoodigde en zijn Leeraar zich geducht weerde het er door te krijgen.

Onze Zendings commissie rapporteerde, dat ze niet veel in het midden had te brengen, en wel omdat ze in verband met haar werk hoe langer zoo meer tot de ontdekking komt, dat onze inwendige zending een bizonder karakter draagt. De zendingsarbeid is beperkt tot de kerken, die de beruchte Drie Punten aan haar belijde-

nis toevoegde. Ze, de commissie, adviseerde Classis om eene commissie te benoemen die de Drie Punten duidelijk en beknopt zal toelichten. De bedoeling is om in zulk een geschrift er op te wijzen, waar genoemde punten in strijd zijn met Schrift en Belijdenis, de gevolgen niet kunnen uitblijven maar altijd de zaak weer zoo is dat afwijking op het punt der waarheid en geestelijke achteruitgang met elkander gelijken tred houden. Het lag in de bedoeling der Zendings commissie om deze brochures gratis onder belangstellenden te verspreiden. Classis besloot dit alzoo aan te nemen en zonderde drie honderd dollar voor dit doel af. We hebben er dus een kas meer bij en de aanslag voor die kas der Inwendige zending is een halve dollar per huisgezin. Hier krijgen onze vereenigingen een schoone gelegenheid wanneer zij er financieel goed bijstaan van het hunne vrijwillig af te zonderen. Voor zendingswerk in dien weg kan heel wat geld gebruikt worden,

In het rapport werd verder gesproken en den raad gegeven om de Zendings commissie in zooverre uit te breiden, dat broeders uit Illinois en Iowa mede zitting zouden krijgen. De Classis verwierp dit punt van het rapport. We dachten, nadat de bespreking over dit punt beëindigd was, dat waar er in sommige plaatsen wat leven is, de nabijzijnde kerkeraad of kerkeraden wel deden om de Zendings commissie hiermede in kennis te stellen en verder met haar deze zaken te bespreken door correspondentie. Zoo blijft er contact met elkander en werkt men de commissie in de hand. We hooren wel eens, dat er in sommige plaatsen wat leven komt en men deed wel de voornoemde Commissie hiervan te verwittigen. Dit is natuurlijk maar een persoonlijke gedachte van schrijver dezes en bedoelt geen advies te zijn onzerzijds. Het wil ons voorkomen, dat de gedachte uitgesproken door één der afgevaardigden, namelijk, om niet alleen geld voor de Inwendige zending af te zonderen voor de verspreiding van literatuur, doch eveneens dat deze nieuwe kas zal dienen tot dekking der onkosten voor sprekers, die in zulke plaatsen optreden, alsmede voor bestrijding der onkosten verbonden aan het huren van plaatsen, gebouwen of zalen, waar onze mannen optreden en waar geen gevestigde gemeente is. Vroeger ging dit een weinig anders. Dan was er een broeder of een aantal broederen die zelf het initiatief namen om één onzer mannen te doen optreden voor het houden eener rede of ook wel predikaties. Dan werd dit bekostigd door genoemde personen. Dit was in het begin van onze beweging, toen het vuur hoog oplaaide. Die tijd is echter voorbij en, gelijk te verwachten was, de wijze van werken is sindsdien een weinig anders. De actie zal van nu aan, uitzonderingen daargelaten, van *ons* moeten uitgaan en inplaats dat we wachten totdat we gevraagd worden, zullen we nu zelf op verschillende plaatsen een begin moeten maken, met gevolg dat we voor ons eigen zendingswerk niet alleen gaven en tijd, maar ook ons geld dienen op te offeren. Daarom de "suggestie" om niet alleen uit de zendingskas brochures en pamphlets te betalen maar *alle* onkosten die aan het werk der Inwendige zending verbonden zijn.

Ten slotte adviseerde de commissie in haar rapport: "Dat indien mogelijk de Classis een Zendeling-Leeraar moest afzonderen voor den arbeid der Inwendinge Zending." Deze is er echter niet en daarom besloot Classis om dit laatste punt van het rapport te tafelen, voor onbepaalden tijd. Dit was een belangrijk stuk der Classicale werkzaamheden. Het kwam duidelijk uit, dat we wakkere mannen hebben die nog bij lange na niet met de handen in den schoot zitten. Het schijnt ons toe, dat er, om het eens plat te zeggen, weer leven in de brouwerij komt. Het was dan ook al lang genoeg stil geweest en gelijk de Hoofdredacteur eens schreef, was het niet een denkbeeldig gevaar, dat we zoo langzaam aan, heel vergenoegd met onszelf, begonnen in te dutten.

We hadden, alvorens deze zaken werden behartigd, van het kostelijke "dinner," door de vrouwen van de Hudsonville gemeente bereid, een gretig gebruik gemaakt. Er was een welgevulden disch. Het is de eere van onze zusters, dat ze er goed mede op de hoogte zijn "how to appease our appetites" en we deden de voor ons opgedischte gerechten eere aan, zij het dan ook dat ondergeteekende juist dien dag rekening moest houden met een weerbarstige maag en zich beperkt zag tot het gebruik van de kostelijke soep die de andere gerechten voorafging. In ieder geval was het voor Ds. Hanko geen moeilijke taak om de "ladies" te bedanken, ziende op al hetgeen ze zoo heerlijk hadden klaar gemaakt en de bereidwilligheid waarmede ze ons dienden. Hudsonville bewees wel een plaats te zijn waar de Classis met genot kan vergaderen.

Doch om terug te keeren tot de werkzaamheden der vergadering in dien achtermiddag, zij gemeld, dat de commissie E. B. P. Classis adviseerde om ook in verband met deze kas een voorstel ter bezuiniging aan te nemen. Aldus werd besloten.

De Classicale commissie bracht rapport uit aangaande de verwikkelingen in de gemeente te Waupun. Resultaat, gelijk bekend is, was, dat ten finale de broeders en zusters zich aldaar hebben afgescheiden van onze kerkengroep. We zijn dus één minder geworden in getal. Classis besloot dat deze zaak, gelijk ze ter vergadering is gebracht, in het Classicale verslag in zijn geheel op te nemen. Dien middag werd tevens door de Classis uitgesproken, dat Ds. R. Veldman, zonder gemeente zijnde, beroepbaar is in onze kerken. Zoo luidt art. 48 der Classicale notulen.

De avondzitting begon niet eerder dan half negen. Vanaf bijna zes uur tot op dien tijd was er pauze. Dit was dan ook wel noodig, daar de commissie die praeadvies zou indienen omtrent de "Union Questie" en die diende in de zaak Waupun-Ds. Veldman beide vergaderen zouden. En de samenloop der omstandigheden bracht mede, was oorzaak, dat de eene commissie op de andere moest wachten omdat er broeders waren die in beide commissies dienden. Het zou heel wat tijd

besparen indien de President in 't vervolg een afgevaardigde die alreeds voor een commissie is benoemd niet voor een of twee andere te benoemen. Eigenlijk zijn er voldoende afgevaardigden waardoor zooiets ook overbodig is, uitzonderingen nu daargelaten. Het is, naar onze bescheiden meening, wenschelijk dat alle commissies zooveel mogelijk werden benoemd aan den vooravond der vergadering, en indien dit niet kan, b.v., in verband met de Curatoren vergadering, dan in ieder geval ware het beter zulks te doen aan het begin der vergadering, zoodat de commissieleden met koffie en dinner tijd saam kunnen komen en indien noodig hun werk kunnen afdoen gedurende den tijd die overblijft van het avondeten. Wij meenen dat, wanneer het agendum nogal wat punten heeft, het zeer veel tijd zal besparen indien deze orde gevolgd werd. Dit natuurlijk slechts als een kleine opmerking te beschouwen van ons.

Twee zaken werden dien avond nog afgehandeld, waarvan de "Union Questie" zeker wel de voornaamste mag worden genoemd. De zaak der "Unions" was al reeds ter Classicale vergaderingen geweest sinds de Juni vergadering van het jaar 1927. Ze was een zaak die bijna door al ons volk in den breede was besproken, zoo wil het ons voorkomen. In ons blad was er niet alleen door Ds. H. H. over geschreven, maar onderscheidene broeders hadden in verband hiermede zich laten hooren. De "Union" zaak had eigenlijk nooit een zaak der Classis moeten worden, gelijk ze het geworden is. Maar ofschoon dit waar is, was het toch een middel om haar tot zaak van ons volk te maken. We gingen naar de Classisvergadering met de gedachte, dat ook ditmaal deze kwestie voor de Classis niet ten einde zou komen. We meenden dat om een of andere reden het nog wel verzet zou worden tot een "volgende" maal en dat langzaam haasten zoo ongeveer de uitspraak zou wezen dezer vergadering. Anderzijds konden we de gedachte niet onderdrukken dat indien de "Union Questie" beëindigd zou worden dit zeer zeker niet zou geschieden eer en aleer er heel wat stof opgejaagd werd, misschien beter gezegd, het in de bespreking wel blijken zou, dat er met geen mogelijkheid aan te denken viel om er een voorstel door te krijgen, dat allen bevredigen zou. Men versta ons wel, we bedoelen niet dat het altijd noodzakelijk is om iets met algemeene stemmen te besluiten. In zaken van gewichtigen en ernstigen en verstrekkenden aard en verreikende beteekenis is het schier onmogelijk zelfs het te hopen. *Het is ook niet beslist noodzakelijk.* Maar wat we niet durfden hopen is toch geschied. De Classis nam het advies der commissie die haar in deze zaak diende over en sprak uit: "Dat zij, in het licht van de reeds aangevoerde gronden (door de Commissie die haar eerst voorlichtte bestaande uit Ds. Ophoff en Ouderling Londen) en in het licht van hetgeen in den loop der geschiedenis dezer kwestie werd opgebracht aangaande de 'Labor Unions' uitspreke het volkomen eens te zijn met *het beginsel* van het besluit in 1927 door de Classis genomen."

Met algemeene stemmen werd dit aangenomen.

Vervolgens besloot de Classis dat: "Ofschoon ze het met dat beginsel nog eens is, het besluit als zoodanig te herroepen, omdat er in 1927 geen kerkelijke zaak voor de aandacht der Classis werd gebracht en daarom een onkerkrechtelijke weg is bewandeld." Ook dit werd met algemeene stemmen aangenomen.

En ten slotte sprak de Classis uit als haar besliste overtuiging, "dat alle vereeniging, samenkomst of verbintenis, welker beginsel tegen Gods Woord is, beschouwd moet worden als staande in het teeken van de ontwikkeling van den Anti-christ; en dat het eenigst probaat middel tegen al deze dingen de besliste handhaving der Antithese is, in de prediking en de kerkelijke tucht." Ook dit laatste werd met algemeene stemmen aangenomen. Al ware er dan ook niets meer door de Classis behandeld, dan zouden we nog durven beweren, dat deze zaak alleen grond zou zijn om deze Classis-vergadering van belang te achten en dat wel om verschillende redenen. We beluisterden wel eens stemmen die zeiden, dat de kerken toch niet meer zoo sterk stonden als vroeger. Nu, het tegendeel is zeer zeker wel gebleken uit hetgeen we hierboven aanhaalden. In de tweede plaats, werd de kerkrechtelijke fout, in 1927 gemaakt, hersteld. Daar toch zat voor de Classis geregeld de moeilijkheid, alsmede de moeilijkheid der commissies die beiden wilden vasthouden, namelijk, aan het door ons aanvaarde beginsel der Antithese, zoowel als aan de kerkrechtelijke zijde der zaak. En in haar laatste uitspraak gaf de Classis blijk van datzelfde beginsel te willen constateeren niet alleen in verband met de vereeniging van den werkman, doch in verband met alles wat en wie het ook zijn moge. Hierbij komt nog dit, dat ofschoon het er niet letterlijk staat toch zeer zeker wel de bedoeling der kerken is om ook in de prediking en huisbezoek licht te werpen op de sociale vraagstukken. Het is niet zoo, dat de "Union" zaak nu van de baan is. Dat mag ze zijn voor de Classis en dat is ze zeer zeker. Maar voor onze Herders en Leeraars en Kerkeraden is de zaak *niet* van de baan. Met alles wat door de Classis is uitgesproken is nog niet het sociale vraagstuk opgelost en we doen wel dat geregeld voor de aandacht te houden. Het eenigste goede en vrucht-afwerpende middel tegenover alle deze dingen is en blijft, de verkondiging en besliste handhaving der antithese in leer en leven en de handhaving der Christelijke tucht. De uitspraak der Classis was in dezen niet vaag. Het is niet zoo, dat een ieder nu maar doen kan wat hij wil in verband met de bovengenoemde zaken. We gelooven dat juist het tegenovergestelde waar is, namelijk, dat we een ieder op onze plaats, de dingen indenkend, blijven toezien op elkaar. Maar ook in verband met het oog op de toekomst zijn we met den eindafloop deze kwestie blijde. Als straks de voormannen weg zijn en de jongeren op de plaats der ouden zullen staan, is er voor het nageslacht iets achtergelaten, dat hen moge helpen in den steeds moeilijker wordenden strijd van het sociale vraagstuk. We waren

verrast, dat het alles ging zooals het gegaan is.

Nadat deze zaak afgehandeld was werden de kladnotulen gelezen en goedgekeurd, en kwam ook deze vergadering ten einde. Het was, naar het oordeel van velen der aanwezigen, één der schoonste vergaderingen onzer kerken. Dat is ook ons oordeel. Er was liefde en eensgezindheid, de broederband werd weer wat strakker aangehaald. Het werk liep vlot van stapel zonder stoornis.

Zegene de Heere de genomen besluiten en bevestige Hij ook in dezen het werk aldaar verricht tot de komst en bestendiging van Zijn Koninkrijk en de glorie van Zijn driewerf heiligen naam.

W. V.

DE HAND DIE MIJ LEIDT

Er is op deze aarde eene hand die mij leidt,
Met 'n liefde zoo hoog, en zoo diep, en zoo wijd;
En volg ik slechts willig die hand van mijn God,
Dan is ook gelukkig, gezegend mijn lot!

Is duister de toekomst, zie 'k nergens een baan,
Geen vastigheid zelfs, waar mijn voet op kan staan,
Ik weet het, Zijn liefde heeft uitkomst bereid,
En 'k klem mij maar vast aan de hand die mij leidt.

God zorgt, en ik rust in Zijn liefde voor mij
God kiest ook mijn weg, o dat maakt mij zoo blij.
'k Leer stil zijn en wachten; met 't hart Hem gewijd,
Geef 'k acht op den wenk van de hand die mij leidt.

God is in het duister, zoowel als in 't licht,
Vol liefde is Zijn oog op mijn welzijn gericht.
En als in Zijn wijsheid Hij snoeit of kastijdt,
Ook dan wil ik kussen de hand die mij leidt.

De wolk der getuigen, Gods volk altijd weer,
Heeft dankend getuigd van de trouw van den Heer.
Steeds Vaderlijk heeft Hij den disch hun bereid,
Hun God is mijn God, 't is Zijn hand die mij leidt.

En trekken de neev'len der aarde voorbij,
En daagt dan straks de eeuwigheids-morgen zoo blij
Dan zal ik doorgronden de trouw en 't beleid
Der wondere liefde, die mij heeft geleid.

Het gebed, in zijn eigenlijken zin, is de vraag dat God ons zijn bijzondere verborgene voorzienigheid late zien. Het geloof vertrouwt dat God altijd voor ons zorgt; maar het gebed begeert dat God op zekere bepaalde punten zijne zorg voor ons openbare.

STEMMEN UIT HET OOSTEN

"Wel, wel, daar kom jij ook weer eens om het hoekje kijken? Waar in de wereld ben jij zoolang geweest? Ruim een jaar geleden is het, dat we iets van je hand in de Standard Bearer lazen en sinds dien tijd bewaarde je een stilzwijgen als het graf." Zoo hoor ik in gedachten sommigen mijner vrienden zeggen. Nu 't is maar goed, dat ik alle commentaar aangaande dit opduiken in de Standard Bearer niet hoor. Ik stel me voor, dat ik schaamrood werd bij 't hooren. Laat me dit nog even zeggen in verband hiermede, dat we onze belijdenis van schuld aan het rechte kantoor bezorgd hebben en haastig naar de pen grepen, om met vernieuwden moed en noesten vlijt den arbeid in de Standard Bearer, te lang onderbroken, te hervatten. Het bevel luidde: aan het werk, want de hoofdofficier ligt op zijn krankbed, en laat je aangezicht niet zien voor dat je tenminste de helft van zijn aandeel bladzijden vol krabbelt. We hebben 't bijna klaar, en — we hebben verbazend veel genoegen gehad om nog eens met u te keuvelen. Daar komt nog bij, dat we voor de eerste maal ook in de taal des lands eenige woorden tot u mochten richten in deze Standard Bearer. Dat was voor mij "quite an event" want ik ben nog een echte Hollander, tot in hart en nieren toe.

Nu hoop ik echter met u, dat onze geliefde ambtsbroeder, wiens werk wij, in zooverre het de quantiteit betreft, wegens zijn ziekte moesten verrichten, weer spoedig door den Heere worde opgericht, opdat hij voortga om ons te leiden, ook in de Standard Bearer.

Ge hebt zeker wel bemerkt, dat het kopstuk eenigszins anders is dan voorheen. Ja, indien ik u geregeld op de hoogte had gehouden, hoe het met mij ging, dan behoefde ik nu op zulk een laten datum er niet mee te beginnen. Er is veel gebeurd in het jaar dat voorbij ging. De Heere riep ons uit Sioux Center weg, terug naar de School waar we nog eenige jaren hopen te genieten van de zuivere, fundamenteele onderwijzing in den Woorde Gods en de leer die naar de godzaligheid is. Tegelijkertijd werden wij verblijd met een beroep naar de gemeente te Hudsonville, waar we nu al weer voor bijna een jaar lang het Woord onzes Gods mochten bedienen. Het was o, zoo moeilijk voor ons om van onze eerste gemeente te scheiden. We hebben bemerkt, dat de Heere daar banden gelegd had die de eeuwigheid zullen verduren. En niet alleen de broeders en zusters te Sioux Center, maar ook het volk des Heeren te Doon, Rock Valley en Hull hing ons na aan het hart en moesten wij noode van scheiden. We hebben in hun midden twee onvergetelijke jaren doorgebracht. En, o ja, laat ik ook niet de groep broeders vergeten met wie ik mocht strijden en schouder aan schouder staan op het gebied van het Christelijk onderwijs. Het is met vele aangename gedachten dat ik ook terugdenk aan hen. Zonder ons beginsel, dat we als Protestantsche Gereformeerde kerken door Gods genade hebben ontvangen, te verzaken, mochten we met vele broeders uit de andere

kerken samenwerken op het gebied van de opvoeding der verbondsjeugd en dat niet zonder vrucht voor ons allen. Heb zelfs een en andermaal voor honderden der ouders en begunstigers der zaak van het Christelijk onderwijs mogen spreken. Maar uit dat veld moesten we weg. De Heere riep met duidelijk hoorbare stem en daarom moesten wij gaan.

En nu zijn we in Hudsonville, Michigan. En het is wonder hoe spoedig de Heere onze droefheid veranderde in een rei en voor bedruktheid van geest, vroolijkheid schonk. We mochten al heel spoedig onze gemeente van harte lief krijgen. En de arbeid in deze gemeente mag ik vergelijken met den arbeid die Jakob arbeidde voor Rachel. Het is een arbeid der liefde. Ik geniet met volle teugen van den wonderen zegen die er is in het verkondigen van des Heeren Woord, van Sabbat tot Sabbat. Te arbeiden onder de jeugd der gemeente is een heerlijke taak. We hebben een groote schare van jong volk hier en wij mogen dankbaar getuigen, dat we allen eenparig van week tot week tweemaal tezamen komen, om, de eene keer gecatechiseerd te worden in den Heidelberger en de andere maal, des Zondagsavonds met ons een bijbellezing te houden, beide keeren in de taal des lands. Ik voor mij ben tenminste al weer blijde, dat de vacantie voorbij is en dat wij weer straks met de Catechisaties hopen te beginnen. Ja, het is een genot om met mijn volkje, oud en jong, om te gaan. En ik mag vrijmoedig getuigen, dat de Heere ons rijkelijk zegent, op elk gebied. Hem zij de dank.

Wij hebben ook een schooljaar achter den rug, en, naar de course te rekenen, die er gevolgd wordt zullen wij het voorrecht hebben om nog twee jaren aan de voeten te zitten van onze twee leiders, en dat is o, zoo veel waard. Daar moet men ondervinding van hebben. Onvergetelijke oogenblikken brengen wij door in school. En het zal ons zeer zeker te goede komen te staan, dat we, indien de Heere wil en wij leven, in het geheel dan vijf jaren daarvan hebben mogen genieten. (Twee jaar vóór we in het ambt bevestigd werden en drie jaar daarna.)

Niet zoo heel lang geleden hadden we het voorrecht om ook eens te Holland bij onze Protestantsche Gereformeerde Kerk het Woord te bedienen. Ik was verbaasd, daar zooveel volk te zien. En wat mij direct opviel, toen ik mijn oog over de schare liet gaan, is het feit dat er zulk een groote proportie jeugdig volk in die gemeente is. Er heerscht daar een zeer goede geest. Overal is het merkbaar aan, dat men er een zeer gezonde wereld- en levensbeschouwing op na houdt. De gesprekken zijn er opgewekt en getuigen van een sterk kennend leven des geloofs. Het was een waar genot om dien geheelen dag, tot des avonds elf uur toe, in hun midden te verkeeren.

Ook mochten we een en andermaal een andere gemeente bezoeken hier in de omgeving. We hebben het oog op onze kleine gemeente te River Bend, gewoonlijk de Hope gemeente genoemd. We werden verzocht om, toen de nieuwe kerk ingewijd was, een week later te spreken, ter gelegenheid van een feestavondje voor de Zondagschool. Dat avondje was er op bedoeld om als gemeente zich speciaal te verheugen over de gave Gods in dat nieuwe kerkgebouw. Dat volkje daar openbaart een taaien volhardenden geest. Uitgeworpen uit de gebouwen die ze eenmaal gezet hadden, waren ze genoodzaakt om voor jaren te vergaderen in een oud schoolgebouw, doch de Heere was met hen en daarom hebben ze veel genoten, naar hun eigen getuigenis, in dat oude schoolhuis. En, na vijf jaren, staat er weer een net kerkje. We hebben het gezien en er in gepreekt en we moeten getuigen, dat het ons zeer aangenaam was. De Heere zegene ook dat kleine groepje van het volk des Heeren.

Zie zoo, we hebben weer eens op een onformeele wijze met u gepraat en zijn aan het einde gekomen van ons gekeuvel, en daarom wenschen wij u het goede toe en hopen spoedig eens weer iets van ons te laten hooren, als de Heere wil.

Tot ziens!

G. V.

NOTICE

The annual meeting of the Reformed Free Publishing Association will be held Tuesday, September 16, in the basement of the Fuller Ave. Protestant Reformed Church, at 8 o'clock.

Be sure to come.

The Board,
per Sec.

HERFSTAVOND

Hoe dartelt als een heerde welig vee
Van ooi en lam en hooggerugde rammen
Het duinen leger langs de kalme zee,
Gedoopt in 't goud der laatste zonnevlammen.

Geen herderstaf beheerscht ze, zoo gedwee
En willoos rijen zich haar ronde kammen,
Tot waar ze dolen in den groenen vree
Van wei en schaarsch omloofde eikenstammen.

Daar in de vert, met koelen najaarsdamp
Gesluierd, bidden spitse dorpsetorens:
Elks naam is roep uit grijs' herinnering.

Des avondshemels eeuw'ge droomenlamp
Heeft reeds in 't diepe zuid de zilv'ren horens
En wijdt het peinzen aan wat lang verging.

HERVATTING DER ARBEID

Onze School

De vacantietijd is wederom voorbij en vooral met het oog op hen die studeeren ligt er een drukke tijd vóór hen. Juist het omgekeerde is waar van den vakman en den arbeider, die reeds noodgedwongen hunne bezigheden moesten missen en die met de winter voor de deur wellicht nog voor langen tijd noodgedwongen vacantie zullen hebben. Mede oorzaak waardoor dit "Weer beginnen" beter veranderd kan worden in "Nog niet beginnen." Het ziet er dan ook niet rooskleurig uit voor velen onzer, vooral niet in de groote steden. Daar komt nog bij, dat voor deze broeders en zusters het "Weer beginnen" de moeilijkheden doet toenemen.

Onze School staat wederom geopend te worden, en wanneer ge deze letteren leest is ze weer aan den gang. We wilden zeggen: in vollen gang, doch dit is niet geheel waar. Eén onzer leermeesters (Ds. H. H.) verkreeg verlof om zijn lessen aan te vangen in de Januari maand 1931. Ds. H. H. hoopt in den tusschentijd buisbezoek te doen in zijn gemeente, die de laatste zes jaren hiervan verstoken was.

Wat *onze* School betreft, zal ze dus slechts met halve kracht werken en hoopt Ds. G. M. Ophoff ons van zijn tijd en gaven te schenken tot de verdere voorbereiding tot den dienst des Woords. De kring der studenten, mits al de andere terug komen, is een weinig grooter dan het vorige jaar. Twee broeders, een uit onze gemeente te Holland, de ander uit Oskaloosa, hopen met ons dit studiejaar aan te vangen. Dit brengt het getal van onderwijzers en leerlingen op veertien. Het blijft maar klein, daar is nu geen enkele reden om er hoog van op te geven. We zijn klein.

Wat zijn we in vergelijking met andere inrichtingen, die een dozijn, ja zelfs meer dan twintig professoren bezitten. Die er op kunnen bogen dat er niet slechts twaalf, doch drie, vier of vijf honderd studenten zijn ingeschreven, die de lessen in het aanstaande jaar hopen bij te wonen.

We tellen niet mee.

Neen, als ge gaat vergelijken, als ge naar het aantal gaat meten, dan *verliezen* wij het. Dan op z'n Amerikaansch gesproken is het zeker waar: "We are not in it." We willen soms weleens de andere kant op, niet waar?

Wie wil klein zijn?

Het staat er met ons precies zoo bij als met elk menschenkind, dat we groot willen zijn van nature.

Het zou ook veel meer indruk maken op de wereld rondom ons wanneer we hen konden mededeelen dat onze Faculteit was uitgebreid tot een tien of twaalftal leeraren. Dat het aantal studenten was geklommen tot bijna twee honderd. Het werd zeer zeker een bericht der vermelding waard en ik maak mij diets, dat er boven zulk een stuk kwam te staan: "Remarkable Growth of the Prot. Ref. Seminarie." Ook stel ik mij voor, dat de oudste leeraren een veertje in hun hoed werd gestoken voor hun energieken arbeid aan onze inrichting in het verleden.

We telden mee.

Doch daar lijkt het niet op. Het zal zoover wel nooit komen. Niet als we getrouw zijn en ons houden aan de Schriftuurlijke gedachte van klein zijn. Als we blijven vasthouden aan de allerhoogste verheerlijking van den Naam des Heeren Heeren en het naar de laagste plaats verwijzen van den nietigen mensch. God, onze God, alleen op den troon en voor Hem, diep, zeer diep in het stof het menschenkind. Zie, dan zijn we immers klein in den waren zin des Woords? Dan blijven we klein ook al was het getal honderdmaal grooter. Die kleinheid toch is alleen het werk van Zijn Geest. Hij maakt klein. Hij houdt klein. En van die kleinheid doordrongen, gaan we ook bidden: Heere, verlaat ons niet want WE ZIJN KLEIN.

Maar dan hebben we de heerlijke, troostrijke, zielsontroerende belofte van "den Hooge en Verhevene, die in de eeuwigheid woont, en wiens naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij dien, die van eenen verbrijzelden en nederigen geest is, opdat Ik levend make den geest der nederigen, en opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden."

Dan zijn we werkelijk groot. Hij, de Heere, wonend bij ons als leermeesters en studenten beide.

Dan schamen we ons niet over onze kleinheid.

We kunnen weer beginnen.

* * * * *

Onze Christelijke Scholen

Weer beginnen.

In bovenstaande regelen merkten we terloops op, dat er voor velen onzer redenen zijn waardoor dit "Weer Beginnen" meerdere zorgen baart.

Vooral in verband met de werkloosheid in onze steden. Het ligt voor de hand, dat waar het inkomen of zeer klein werd, of, gelijk bij sommigen, geheel ophield, dit zich geducht laat gevoelen voor hen wier kinderen weer schoolwaarts keerden. Vooral waar in groote gezinnen kinderen zijn, waarvan sommige naar de gewone dagschool en andere ter high school gaan. Die moelijkheid bestaat niet wanneer we hen naar de publieke scholen zenden. Daar wordt het onderwijs gratis verstrekt. Gansch anders staat het met de inrichtingen van het Christelijk onderwijs. De taak die op de schouders rust der verschillende Schoolbesturen is verre van benijdenswaardig. En niet alleen voor de besturen, doch eveneens voor de onderwijzers en onderwijzeressen, voor de vaders en moeders, die het niet aandurven om de kinderen naar de Neutrale (sic) inrichtingen te zenden.

Vooral onder de huidige omstandigheden is het zoo gemakkelijk en schijnt het alleszins gerechtvaardigd om te kinderen naar de Publieke inplaats van naar de Christelijke School, "grammar" of "high school," te zenden. De inkomsten werden minder of hielden ge-

heel op, en nu maar van de nood een deugd gemaakt, de kinderen niet langer naar de Christelijke school gezonden en we hebben één probleem minder onder de oogen te zien. Hier komt nog bij, dat het uitzicht op betere tijden verre van bemoedigend is. En toch onze kinderen moesten weer beginnen en we kunnen ze niet laten beginnen *daar* waar met God en Zijnen Christus niet gerekend wordt. Waar we vooruit weten dat de atmosfeer doodend is en het zaad des Verbonds wordt ontwend aan alles wat verband houdt met God en Zijn Woord. Feit is en blijft dat het voor ons als Protestantsche Gereformeerden niet moeilijk behoort te zijn om te weten waar onze kinderen dienen te worden onderwezen of in de Publieke of in de Christelijke school. De zaak staat nog precies gelijk als toen we bij de Christelijke Geref. kerken behoorden, we bedoelen wat de keus tusschen godsdienstloos onderwijs en het onderwijs op de Christelijke school betreft. Zelfs afgedacht van het feit, dat het waar is dat het Christelijk onderwijs, niet zooals het moest zijn, maar zooals het wordt gegeven voor zeer veel verbetering vatbaar is, zouden we, al was 't alleen maar om de atmosfeer, het zich bewegen in een kring die het dichtst bij ons staat, verre verkiezen boven den kring dezer wereld. En we durven met alle vrijmoedigheid het uitspreken, dat we gelooven niet aan de belofte bij den H. Doop afgelegd, te voldoen door hen (onze kinderen) naar de Publieke en niet naar de Christelijke school te zenden.

Ten opzichte van de Christelijke school onder de huidige omstandigheden doen wij wel door geen breuke te slaan, geen verwijdering te zoeken die onze kinderen brengt in handen van hen die met God en Zijn Verbond geen rekening houden. Israel blijft ook in zijn afwijking voor ons nog altijd Israel. En inplaats van onze kinderen toe te vertrouwen aan Babel, dat met God heeft afgerekend, gaan we nog steeds schouder aan schouder in de zaak van het Christelijk onderwijs, ook al is het gebrekkig.

We zijn blijde, dat althans hier ter stede de Schoolbesturen niemand denken terug te sturen wanneer de ouders niet bij machte zijn het schoolgeld te betalen. Laat ook onder ons de meergegoeden in dezen het gebod der H. Schrift niet vergeten die ons zegt: "Draagt elkanders lasten."

Onze Fuller Ave. kerkeraad beval een collecte aan in alle vier diensten voor de Baxter St. School. Een voorbeeld ter navolging waardig in al onze gemeenten. Waar we lokaal dien nood niet hebben, daar gedenke men anderen.

Kom, broeders en zusters, de kinderen ons toevertrouwd door onzen God, hebben er recht op.

Ze moeten weer beginnen.

* * * * *

Catechisatie en Vereenigingen

Ook voor de jeugd is de tijd weer aangebroken om van week tot week onderwezen te worden in de Goddelijke waarheden. We durven beweren, dat onder de Gereformeerden vooral in den bloeitijd der kerken de Catechisatie een voorname plaats innam.

Dit is vooral te verklaren uit de verhouding waarin de jeugd der gemeente staat tegenover de gemeente zelf. Niet, gelijk het wel eens wordt voorgesteld, alsof de Catechese feitelijk hierop neerkomt, dat ze hetzelfde is als Evangelisatie meer bepaaldelijk Kerkelijke evangelisatie. Evangelisatiewerk verricht men als Gereformeerde niet in de kerk, ofschoon men het wel in sommige kringen dien kant opstuurt. Zoo beschouwd raakt het kant noch wal om te spreken, dat de kerk van Christus bestaat uit de geloovigen en hun zaad. Zeer zeker maken de kinderen der geloovigen een organisch deel uit van de kerk van onzen Heere Jezus Christus. Uit het zaad der geloovigen heeft het de Heere belieft Zijn kerk te bouwen. Aan de kerk gaf Christus de ambten en in de Catechisatie hebben we feitelijk niets anders dan ambtelijke bediening des Woords aan de kinderen der gemeente. Met het eenige doel om de kinderen der gemeente, die onmondige leden zijn, te onderwijzen, op te voeden en voor te bereiden tot het doen van belijdenis des geloofs. Daarom is de Catechisatie ook maar niet een soort vragenschool zonder meer, waarin men wordt gedwongen boekje na boekje van buiten te leeren. Neen, ze staat veel hooger, grijpt dieper en is van veel grooter en rijker omvang. Al was er nooit een vragenboekje geweest, er moest toch Catechisatie zijn. Waarop dan ook voor ons als ouders met den ernst der ziel dient worden toegezien. We doen wel om onze kinderen daarop te wijzen. Zij toch, vooral de jongeren, verstaan dit niet en geven daarvan maar al te dikwijls de duidelijkste bewijzen. En zonder de medewerking uwerzijds, zal het hem die onderwijst niet gelukken met vrucht uwe kinderen voor te bereiden voor datgene wat de kerk in dezen naar Gods Woord zich tot taak zag gesteld.

Ook in dezen uwe medewerking.

Weer beginnen.

Vervolgens onze Mannen, Vrouwen, Jongelings, Jongedochters en Knapen vereenigingen zetten zich weer tot den arbeid. Lidmaatschap is niet verplichtend, althans niet in den zin gelijk het de plicht is om onze kinderen te zenden naar de Catechisatie of de School. Desniettegenstaande zijn ook deze verschillende vereenigingen dikwijls middel tot verrijking der kennis, de ontwikkeling onzer gaven, het mededeelen aan anderen van wat we van onzen God ontvingen. Zeker, ze kunnen ook een gevaar worden. Dat zit niet in het vereenigingsleven als zoodanig, maar wel in de wijze waarop zoo menigmaal discussies, enz., werden gehouden. Als echter einddoel is om tot vermeerdering der kennis der waarheid, tot nauwere geestelijke verwantschap, tot de stichting onderling bijeen te komen, zijn ze niet alleen op hun plaats, maar komen ook de gemeente zelfs ten goede.

Zegene de Heere ons allen tezamen, een ieder op zijn plaats en zij in dit alles onze hulpe in Zijnen Naam.

Dan kunnen we weer beginnen. W. V.

ABRAHAM AND ABIMELECH

Abraham was dwelling in the territory of the Philstines. The large number of servants entering into the formation of his household, filled Abimelech, the Philistine chieftain, with grave misgivings. He saw in this pastoral prince a likely foe, able to strike and to strike hard if so minded. Abraham's prosperity had been interpreted by him as a sign that the Lord was with him, so that out of any conflict Abraham would be sure to emerge the victor, the invincible foe. Abimelech, then, was living in the dread of Abraham. The fear of this stranger who had entered his borders, had taken hold of him. What shall he do? Shall he order this stranger to move on? To do so, he feared, would be to court certain disaster. For Abraham who thus far had so behaved as to have given him no just reasons for complaint, might resent his snob and retaliate with the announcement that he was there to stay and that any attempt on the part of Abimelech to rout him would be met with determined resistence. Should Abimelech, then, refrain from enforcing his orders, he would register on Abraham's mind as one who dared not risk a conflict with him for fear of the outcome. Abraham then might pass from a peaceful inoffensive monad into an aggressive foe with a mind to impress his rule on the whole land and thus render this chieftain and his people tributary. So he might have reasoned. Can it be that the mind of Rahab, the harlot, was in this pagan king; that he knew from Abraham's past achievements such as his slaughter of the five kings, the report of which must have circulated through Canaan, that Abraham's God is God in heaven above and in the earth beneath; that he was therefore determined to avoid all conflict with Abraham because he realized that in the first and last instance he would have to do with his God? However this may be, certain it is that Abimelech had a clear presentment of Abraham's greatness and power and therefore thought it wise to court his friendship and retain his good will. So he has Abraham swear that he will not deal falsely with him nor with his posterity, but do to him and to the land wherein he sojourned according to the kindness that he, Abimelech, did to Abraham. This patriarch did what was requested of him. He swore. This oath should be seen in all its implications. Here again Abraham shows himself up as fully determined to look persistently away from any attempt to found an earthly kingdom and to set himself up as its lord; for the other side of the promise he made was the promise, that he would never set himself up as Abimelech's foe to appropriate by force his power, his people, and his land, and thus set himself up as the king of the Philistines in Abimelech's room. He is thus as determined as ever to live out his life as a pilgrim and stranger in the earth; for the kingdom or city he looked for was one having foundations, with God as its maker and builder. He is therefore content to continue as Abimelech's guest. So he swears.

Abimelech appeals to his past kind treatment of Abraham as the reason why Abraham should agree to deal kindly with him and his offspring in the future. He had avoided furnishing Abraham with the smallest pretext for aggrandizement, but had to the contrary so behaved that only he brooding over dark and sinister plans for conquest, would refuse to bind himself under oath to fair and kindly treatment of him and his generation.

However, as Abraham's neighbor, Abimelech's career had not been as spotless as he would make it appear. His servants had appropriated a well Abraham in his industry had found. The offence was a most serious one. Man must have water and bread or he perishes. When one cuts off the water supply of another he makes an attempt upon that other's life. It is plain that what had happened would have served Abraham admirably as an ostensible motive for unsheating the sword against Abimelech had he been contemplating an invasion. Abraham calls Abimelech's attention to the past conduct of his servants. The latter professes ignorance of the entire affair and chides Abraham for having failed to bring to his attention the violence of his servants.

Thereupon the covenant is struck off. "And Abraham took sheep and oxen, and gave them unto Abimelech; and both of them made a covenant." The doings of Abraham on this occasion is sometimes appealed to as proof that the followers of Christ and the children of darkness may move along under a single yoke. Did not Abraham strike off a covenant with Abimelech? It should be borne in mind that it cannot be proven for certain that Abimelech was destitute of (special) grace; that he was a thoroughly profligate character and must therefore be placed in a class with ungodly men. But aside from this, this covenant was no compact constituted of articles that compelled both parties to come under a single yoke and as close companions, united by a single aim, press on to a common goal. The very reverse is true. Each promised to leave the other alone, so that each could live his life and follow his own career without the malicious interference of the other.

The covenant having been made, Abraham insists that Abimelech publicly take from his hand seven ewe lambs he had set aside as a witness that he (Abraham) had digged the well. Abimelech did so. The act amounted to a public declaration on his part that the well belonged to Abraham. This entire transaction shows how indispensable the well was to Abraham, and how absolutely indifferent to his well-being the servants of Abimelech had shown themselves to be, when they had appropriated this well. However, there must have been still another reason why Abraham insists that Abimelech should publicly renounce all claims to this well. It was to sound his sincerity and his moral

capacities for truth-telling. Abimelech had staunchly maintained that he had not been involved in the violence of his servants. By professing ignorance he had openly repudiated their deed. Should he now claim the well, he would show himself up as having been in league with his servants and as the instigator of their thievery; and thus as an avaricious, malicious, and two-faced personage, destitute of moral capacities for honest and upright dealings; as a personage, therefore, incapable of keeping covenant fidelity against whom Abraham would have to be on his guide. In fine, Abimelech was asked to furnish Abraham with some tangible proof that he was actually as guileless as he seemed; that, therefore, he was a personage upon whose promises one could rely, who would keep faith, and do as he had said. Had Abimelech refused to take from Abraham's hand the ewe lambs, he would by his refusal have rendered the covenant nul and void and thus relieved Abraham of the obligation to keep his oath.

The place where they both sware, Abraham calls Beer-sheba; "because their they sware both of them." Thereupon Abimelech and Pichol the chief captain of his host return to their land — the land of the Philistines. How can it be said that they turned back from Beer-sheba to the land of the Philistines if Beer-sheba belonged to the kingdom of Abimelech? It may be as Keil remarks, that the land of the Philistines had at that time no fixed bounds toward the wilderness; that Beer-sheba did not belong to Gerar, the kingdom of Abimelech in the narrower sense.

Beer-sheba, then, was meant to stand out in subsequent history as the sign that Abraham and Abimelech had sworn; that the covenant was to be kept by both in their generations. In the book of Judges, the Philistines appear as breaking their oath and destroying every recollection of the old covenant, by their inroads into the territory of the Israelites. Not until then did the children of Israel attack their land.

"And Abraham planted a grove in Beer-sheba, and called there upon the name of the Lord, the everlasting God." The name *everlasting God* appears here as an explanation of the name Jehovah. He is the eternal One, the covenant-truthful God, perpetually keeping faith, who without fail will bring near the promised grace. Abraham knows this; he is therefore of a mind to abide the Lord's time instead of appropriating by force what had been promised him, to-wit, the land of Canaan. In the same faith in which he again renounced this earth, he worships the eternal God. And his hope shall remain green as the tree he planted, — a tamarist, a tree of evergreen foliage.

G. M. O.

The Scriptures teach us the best way of living, the noblest way of suffering, and the most comfortable way of dying.

NIET ZIEN

I

Niemand heeft ooit God gezien.
Joh. 1:18a.

Hierover schrijft Johannes in zijn Proloog op het Evangelie, dat zijn naam draagt. Daarmede beëindigt hij zijn inleiding. God heeft nooit iemand gezien. Dit zien doelt niet op het zien onzer oogen, want onze oogen zien wel veel, doch zijn beperkt in hun werk tot de geschapene dingen. Het zien onzer oogen is in dier mate beperkt, dat we niet ter helfte aanschouwen wat de Heere in den morgenstond der schepping in het aanzijn riep. Naast dit zien der oogen is er echter ook een zien waarvan de Heilige Schrift spreekt, en dat feitelijk bespeuren, ontwaren, waarnemen beteekent. Zoodat ge hetgeen ge aanschouwt verstaat. Wanneer we ons voor een schilderstuk plaatsen, zijn we niet in staat, tenzij we tot de deskundigen behooren, om een uitlegging te geven waarom zulk een schilderstuk een meesterstuk mag geheeten worden. We zien het verband niet der kleuren, verstaan niet de schakeeringen. Kunnen ons geen rekenschap geven van de regelen die aan de schilderkunst ten grondslag liggen. We zien niet het schoone, het bekoorlijke dat er in zulk een schilderstuk verborgen ligt. De gave des oordeels en der onderscheiding ontbreekt, daarom *zien* we niet. Daarom verstaan we het ook niet, dat een kenner er zoo hoog van spreekt en begrijpen wij er niets van, dat zoo iemand er zooveel over roemt. Dit ligt er enkel en alleen aan dat de man van kennis zulk een kunststuk verstaat, doorgrondt, hij ziet het in het rechte licht van de wetten en regels der schilderkunst. Hij is begiftigd met een oog er voor en kan zich van hetgeen hij waarneemt rekenschap geven.

Johannes gebruikt in dit verband het woord zien. En hij bedoelt te zeggen, dat er nooit iemand is geweest die God heeft waargenomen. Die door waarneming der zintuigen ons kan zeggen wie en wat God, op grond van zijne waarneming, is. Die ons een exegese kan geven van het bestaan van God niet alleen, maar ons ook kan verklaren, hoe God er uitziet in het diepst van Zijn wezen. Die dus God heeft doorgrond en ons iets kan mededeelen van Gods grootheid, heiligheid, gerechtigheid en waarheid en het deugdenbeeld van dat eeuwige Wezen kan uitschilderen in Zijn ganschen omvang, hoogte en diepte, breedte en lengte. Zoo iemand bestaat er niet en heeft er nooit bestaan. Niemand heeft ooit op eenig tijdstip God gezien. Want zoo iemand zou in staat zijn om ons te verklaren wie God is, wat Hij is, hoe Hij is. Het is dan ook zeer begrijpelijk, dat de mensch, zonder genade, zoo gemakkelijk tot den conclusie komt: "Er is geen God," want wij hebben Hem nooit gezien. Indien er een God was zoo zouden we Hem zeker wel hebben ontdekt. We waren wel tot Hem opgeklommen en hadden Hem ook wel

kunnen doorgronden. En waar de mensch niet eens kan bewijzen dat God *is*, daar spreekt het wel als vanzelf, dat er geen sprake kan zijn om Hem te zien, doorgronden, begrijpen. De theorie des ongeloofs wordt dan ook op zijn allerbest saamgevat in het woord van een der ongeloofs philosofen: God is onkenbaar, er is geen God. Wij weten ten opzichte van Hem niet met al. Johannes zegt het ons, dat God nooit is gezien, doorgrond, begrepen is geworden door eenig mensch. Dat er dus geen menschenkind is die den Eeuwige kan omvatten. Dat we niet eens in staat zijn een definitie van Hem te geven; hoe zou het ook kunnen? Zal het eindige tot den Oneindige opklimmen? Zal het schepsel, dat niet eens den grond van zijn bestaan in zichzelven heeft, in staat zijn den ondoorgrondelijken God na te speuren? Of is het soms zoo, dat nietig stof, den onstoffelijken God kan omarmen? Hem analiseeren, die God die het inbegrip is van alle geestelijke, oneindige volmaaktheden, de bron en oorzaak van alle goed en daarna de eenheid Zijner schoonheid in de meest schitterende kleuren te doen uitkomen?

Neen, want het eindig schepsel, de mensch, kind des tijds, doorgrondt niet eens zichzelf. Plaatst hij zich voor de vraag: Vanwaar ben ik? Wie ben ik? en: Waar ga ik heen? dan blijft hij zichzelf het antwoord schuldig. Ziet hij rond in de schepping dan is deze voor hem een doolhof, waarin en waarmee hij geen weg weet; waarvoor hij geen verklaring kan vinden. Dan bazelt hij soms, dat deze schepping van zichzelf bestaat of hij poneert dat de oorzaak van haar ontstaan buiten die schepping zelven moet worden gezocht, of wellicht tracht hij zichzelven wijs te maken dat, ofschoon hij het zelf niet gelooft, de dingen die hij ziet zich *uit* zichzelven hebben ontwikkeld en zoo dwarrelt hij rond in den onafgebroken cirkelgang der gedachten, zonder ooit te kunnen zeggen, wat dat alles toch wel is, hetgeen hij ziet. Of wel, richt hij den blik op het wereldgebeuren en plaatst ge hem voor de vraag: Zijt ge wel bij machte de dissonanten, die ge ziet en hoort, te verklaren? dan schudt hij wellicht ontkennend het hoofd en antwoordt u: Ik weet het niet. Hij is met zichzelf, met de schepping, met het wereldgebeuren ten eenenmale verlegen. Ja, zelfs wanneer hij naar de wetten en regelen van een eigengemaakt systeem zijn stelsel anderen tracht op te dringen, wordt hij na een niet al te langen tijd aan den kaak gesteld en op de onhoudbaarheid van hetgeen hij poneerde al zeer spoedig gewezen. Stelsel na stelsel wordt onhoudbaar verklaard en het refrein is telkens weer: Wij weten niet met al.

De reden voor dit alles wordt ons verklaard in het woord van Johannes' Evangelie, Niemand heeft ooit God gezien. Heeft nooit iets begrepen van den Raad des Heeren Heeren. En omdat de mensch den onbegrijpelijken God niet ziet, ziet hij ook niet de Godsgedachten, die als met stalen griffel zijn geschreven in de werken van Gods handen. Verstaat hij ook niet de krachtige hand die met wijsheid alle dingen naar een zeker einddoel heenleidt. Begrijpt niet eens wie hij zelf is; waarom en waartoe hij het aanzijn ontving. En met de getuigenis in het hart, dat God uit te vinden tot de onmogelijkheden behoort en het wederkeerend resultaat toch altijd weer nihil is, komt hij er nooit toe om te erkennen, dat ofschoon God *is*, hij dien God nooit gezien heeft. Daarom mist hij alle vastheid in leven en sterven. Als ge hem vraagt, wat was er in den beginne, dan antwoord hij u: Niets. Zegt ge hem dan, maar er zal aan het eind toch wel iets zijn, dan antwoordt hij u weer: Niets. Met niets begint hij. Voor niets leeft hij. Met een niets sterft hij. Het kwam uit *niets*, het was door *niets*, het keert weer tot *niets*.

Zoo is het echter niet in de voorrede van Johannes' Evangelie. In den beginne was God. Dat is iets. Neen, dat is alles. Maar gij hebt dien God nooit doorgrond? Dat is echter ook niet noodig. Want ofschoon dat waar is en door de werkelijkheid wordt bevestigd, het is eveneens waar, dat die onzienlijke God "Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont; denwelken geen mensch gezien heeft, noch zien kan" — Zichzelf daarom wel geopenbaard heeft.

Niemand heeft ooit God gezien.

Niet gezien, maar toch wel gekend.

W. V.

NOTICE

At the next annual meeting of the Reformed Free Publishing Association, to be held September 16, five (5) Board Members are to be elected.

The Board respectfully submits the following ten names:

Mr. F. Prins
Mr. F. Vander Laan
Mr. R. Doezema
Mr. Wm. Kooienga
Mr. M. Faber
Mr. P. Ezinga
Mr. D. Sweeter
Mr. J. Bouwma
Mr. E. Blysma
Mr. W. Dykstra

The Board, per Sec.

Den 11den September mochten onze geliefde ouders,
HERMAN HANKO
en
JENNIE HANKO—Burmania,
hunne 35-jarige Echtvereeniging herdenken. Met dankbaarheid tot God is onze wensch en bede, dat Hij hen verder zegene en behoede, zooals Hij dat ook in het verleden gedaan heeft.

Mr. en Mrs. N. Bolt
Mr. en Mrs. P. Kladder
Mr. en Mrs. R. Helder
Mr. en Mrs. C. Van Dyken
Mr. en Mrs. B. Woudenburg
Mr. en Mrs. O. Vander Woude
Ds. en Mrs. C. Hanko
En 21 kleinkinderen.

GOD OR EVOLUTION

The following is taken from *The Literary Digest*:

"The most significant church utterance of our day in the field of science, serious-minded observers tell us, is the statement regarding God and evolution made by the recent Lambeth Conference of Anglican Bishops in London.

"This pronouncement on the thornest topic of modern theology is found in the encyclical letter of Dr. Lang, Archbishop of Canterbury and Primate of All England.

" 'We are aware of the extent to which the very thought of God seems to be passing away from the minds and hearts of many, even in nominally Christian nations,' the encyclical frankly confesses.

" 'We are now able,' it concludes, 'with the aid of various departmental sciences, to trace in outline a continuous process of creative development in which at every stage we find the Divine Presence and power.'

"By definition, though not by name, remarks the St. Louis *Star*, that is the theory of evolution, now offered as a Christian doctrine of divine creative development, adding:

" 'A revolution in the attitude of religion toward science, and of science toward religion, is comprehended in that single sentence. It is perhaps the most significant church utterance in the field of science since Christian acceptance of the Copernican view of the universe.'

"Next to the bishops' decision on sex education and birth control, this one, which 'throws fundamentalism overboard altogether,' is the most important, declares the London correspondent of the New York *World*. As he sees it:

" 'The bishops are trying to close the long episode of Darwinian conflict by accepting incontrovertible scientific facts and emphasizing scientists' admission that there is an unexplained realm behind their facts. The bishops trace divine sense and power in every stage of scientific thought, and conclude that present conditions are "more favorable to faith in God than existed for generations." '

"In the opinion of the Memphis *Commercial Appeal*:

" 'This is a summons to the Church to make its peace with science.

" 'Since the warfare began, many have cried 'peace' when there was no peace. In some sections a false peace has been patched up only to break down under the fearless criticism of the true religionist and the true scientist. The tacit assumption that the aspirations of the human heart have no relation to reason, observation, and experience, and that the findings of the laboratory must not be considered as to their bearing on human aspirations, must be discarded if science and religion are to come to terms. The issue at least is clarified by the Lambeth Conference.' "

So the Anglican church has made peace with science. It did so by accepting the theory of Evolution and thus by forsaking its doctrinal position and going over to the enemies of the truth.

The Memphis *Commercial Appeal* remarks, that "since the warfare began, many have cried peace when there was no peace; that in some sections a false peace has been patched up only to break down under the fearless criticism of the true religionist and the true scientist."

So, then, the reconciliation between the aforesaid church and science is expected to be permanent. True religionists are not expected to criticize the stand taken. So much the worse if the prophesy should come true.

Scripture, as we assuredly know, begins with the eternal God and asserts that the earth and its fulness is His workmanship; that the one species did not evolve out of the other, but existed from the beginning as so many distinct and original creations. All creatures came forth out of the Almighty will of God *after their kind.* And each species again brought forth after its kind.

What moves man to fabricate a view of the origin of things opposed to the view placed before us by Scripture, is his hatred for God.

To maintain that man is the final outgrowth of some eternal principle, not-God, instead of God's creature, is to withdraw man from under His jurisdiction, and to set him up as the master mind in the universe responsible to no one but himself.

Evolution is a kind of theory which a man, all whose thoughts are that there is no God, is apt to hatch out. And in some form or other it is the prevailing view. The men of science will make you out for a supreme fool if you dare to take issue with them respecting the origin of man.

This accounts for it why so many religionists are passing over to the camp of the Evolutionists. They think they can make this move without relinquishing their hold in the old faith, because they claim to have discovered God in the revolutionary process as the creative principle. These religionists, however, deceive themselves. For according to His own testimony, man is a distinct creation, as all the various species are, bearing the image, not of an ape, but of his Maker. Anyone going against this testimony sets himself against God and thus leaves him behind when passing over to the camp of the Evolutionists.

G. M. O.

De liefde is een altijddurend kapitaal, dat eeuwig rente geeft. Toen Dr. Jonas eens bij het geven van een aalmoes zeide: "Wie weet waar God het terug geeft," riep Luther uit: "Alsof God het niet sinds lang vooruitgegeven had!"